

Jaroslava Šálková

Srpnové bouřky

1.

Zločiny v chatové osadě

© Jaroslava Šálková, 2023

Od západních kopců se do krajiny kolem městečka Poříčí roztahují temná mračna. Srpnové slunce ještě před polednem s důvěrou prosvětlovalo mlhavou oblačnost, ale nyní bázlivě ustoupilo za řeku. Prach z podmítnutých polí se větrem žene přes náves, a růže u pomníku padlých vadnou.

Dvakrát zahřmělo, vzdáleně a dlouze.

V zahrádce venkovské hospody sedí u piva místní zemědělec a upřeně hledí na vchodové dveře. Osud ho vyzývá, aby trpělivě čekal, kdo z hospody vyjde jako první. Je to takový přirozený výběr. Muž pravou rukou svírá lopatu, chvílemi otírá zpocenou dlaň o ušpiněný pracovní overal a mumlá si pro sebe:

„Jen aby to nebyla ženská. Tu nechci. Ženská se nepočítá.“

Znovu vzdáleně zahřmělo, a muž s lopatou se zachvěl.

V chodbě za dveřmi zazněl hovor. Někdo tam pronesl:

„...aby nás to nechytilo - mraky nad hlavou a na Chlum daleko!“

Z hospody vychází první mužská osoba. Je to Doc. PhDr. Ivo Jeřábek, chatař ze Staré osady. Díky rozevlátým šedinám, poustevnickky zarostlé tváři a na muže nezvykle krásným očím připomíná pan docent bájnou bytost, která připílula na pohádkové lodi ochutnat zlatý nektar, zurčící z pramene zvaného pípa. Rovněž ústroj pana docenta neodpovídá zvyklostem - praním zašedlá bílá košile u límce jištěná elegantním motýlkem naznačuje, že pan docent na chatě dotrhává pracovní oblečení. Originální celek dotvářejí krátké kalhoty v barvě khaki, opasek se skautskou sponou a černé polobotky vyložené lyžařskými ponožkami, nejlepší ochranou proti drsnému chlumskému písku. Není divu, že do-

cent Jeřábek je v pořičské rekreační oblasti známá osobnost. Alespoň od vidění.

I muž s lopatou zasténal:

„Toho ne - toho znám - ten se mi vymluví!“

Když hlouček rozjařených chatařů prošel hospodskou zahrádkou a zamířil k chalupám, aby se včas dostal k mostu v Borové a potom přes řeku do rekreační oblasti na protějším břehu, zemědělec se zvedl od piva. Výraz jeho tváře ztvrdl jako na těžkou práci navyklé dlaně. Pevně uchopil lopatu a potácivým krokem se vydal za nimi.

Jako lovec za kořistí.

Osudu neunikneš.

Znovu zahřmělo, tentokrát se i zablesklo.

Radost z blížící se bouřky neměl ani důchodce pan Spěvák (přes léto bydlí se svou protivnou ženou v chatě ve stráni nad Horním potokem), který právě v návalu spravedlivého hněvu vrazil do chřtánu Viktora Adámka, provozovatele krčmy U Přístavu, staré krejčovské nůžky. Bylo to hned po tom, co ho Adámek zlomyslným poskakováním lákal za sebou, mával mu těmi nůžkami před obličejem a odporně volal:

„A já si je vystříhám! Všechny si je vystříhám!“

Pan Spěvák mu nůžky z dlaně vytrhl, obrátil je proti Adámkově pokřivené grimase, dal do pohybu rozhodnost a sílu, a už to bylo. Osudný čin provázal pan Spěvák výkřikem:

„Tak si je sežer, blbečku!“

K činu došlo za krčmou U Přístavu, starým kioskem stlučeným z prken tam v jilmovém háji, kde se Horní potok probíjí porostem rákosí do širokého ohybu řeky. Za zadní stěnou krčmy, zčernalou a plnou pavučin, panuje celodenní šero z přerostlého smrkového lesa, a nohy tu kloužou v závějích rezavého jehličí. Sem nikdo nechodí, a to je pro pana Spěváka výhoda, protože po útočném bodnutí se Viktor Adámek sesunul na zem a zůstal ležet. Do jehličí se z jeho podbradku těžce, ale rychle roztékala kaluž krve.

Kdyby se jednalo o zakulacené nůžky pro prvňáčky nebo levné nůžky pro domácnost, snad by stánkař Adámek odešel z místa činu s obrovskou modřinou pod krkem nebo s po-vrchovým zraněním, které by si ošetřil náplastí z příruční lékárničky. Ale tady útočily těžké kovové nůžky s dlouhými úzkými čepelemi spojenými do ostré špičky, jaké používají profesionální krejčí na rovné stříhy pláštěvých látek. Proto se stalo, že nůžky vjely pod bradu příliš razantně, až pronikly, kam neměly. Krčmář Adámek délku a kvalitu kabátových nůžek nepřežil.

Pan Spěvák zůstal stát nad zhrouceným tělem, smrtící nástroj v ruce, a jeho rozhořčení přecházelo do zlostné zarputilosti. Měl by udělat něco, aby se nevědělo, kdo tuhle závažnou věc spáchal, až se začnou po Adámkovi shánět a najdou ho tady zhrouceného s krvavou ránou pod bradou. Ale kdo by se sháněl? U stolů před stánkem je prázdné. Pan

Spěvák a Adámek tam byli sami. Adámková pospíchala brzy ráno do Poříčí k zubaři, v noci se jí uvolnila stolička, a měla strach, aby ji nespolkla. Pan Spěvák mohl jít domů, a nikdo by neměl tušení, že má s louží pod Adámkem něco společného. Jenomže dnes kolem pana Spěváka štěstí nekroužilo. Na místě činu se objevil svědek.

Od zadní stěny boudy se odlepil do té chvíle neviditelný mladík v oblečení lezce po pískovcích. To není nic zvláštního. K hospůdkám v Nových osadách takoví mladíci chodívají, vždyť za údolím Horního potoka začíná horolezecky vyhlášené skalní město. Mladíkovu zálibu dokazují sedřené lezecké kalhoty s nápadnými čtverci našitých záplat, na rameni mu visí kletřík ověšený svazkem barevných smyček, a u pasu cinká karabina, nutná k upoutání na stěny pískovcových věží, ale především k upoutání obdivných pohledů výletnických slečinek.

Mladík udělal pár kroků k místu činu, poklekl k ležícímu Adámkovi, počínal si jako zkušený horský zachránce, poté zdvihl hlavu k panu Spěvákovi a chmurně pravil:

„To jste tomu dal. Je po něm! Jsem si jistý, že je po něm. Až příkordná sanitka, jen to potvrdí.“

„Zasloužil si to,“ zahučel pan Spěvák. „Byl to neřád.“

„To byl,“ souhlasil horolezec. „Ale co chcete dělat? Měl byste se rozhodnout, jak z maléru ven. Na to jsou těžký roky kriminálu.“

„Co myslíte vy?“

„No, já myslím, člověče,“ pouvažoval horolezec, „že by se více než sanitka hodilo, kdyby se prostě ztratil. U tohoto chlapa nic divného. Sebral se, a je pryč. Co vy na to? Jo, a ještě něco, my jsme s Viktorem

měli kšeftík. Dodal jsem mu do stánku za pět prstů koupenu ohnivou vodu, a mám dostat z trž-by pětici. Právě si pro ni jdu. Takže spravedlivý by bylo, kdy-byste mi ty peníze dal vy. Co říkáte?“

„Pětici? Myslíte padesát korun?“ zmateně řekl pan Spěvák.

Horolezec se rozesmál.

„Pět tisíc, člověče! Tak co? Souhlas? Hrajete o čas, než sem někdo přijde.“

Pan Spěvák přikývl.

Ve stínu zčernalé prkenné stěny stojí za vyřazenou plynovou chladničkou rezavé zednické kolečko, vozívá se v něm dřevo na táboráky. Horolezec se po něm ohlédl.

„Kdyby něco,“ řekl panu Spěvákovi, „všechno zapřu. Nebyl jsem tu. Vzhledem k povaze kšeftíků s Viktorem si dávám pozor, aby mě nikdo nezahlíd. Chodím zadem. Já jsem mimo dění. Jasný, že jo? Abyste věděl - ty peníze potřebuju. Nejsou jenom pro mě, čeká na ně především těch pět prstů. Nezáleží na tom, jestli mi zaplatí Viktor nebo vy. To je taky jasný, že jo?“

Jistěže bylo.

Problém byl v tom, že pan Spěvák pět tisíc na vyhazování neměl a kdyby měl, ani by je nedal. Peníze v jeho domácnosti držela pevně v hrsti protivná paní Spěváková. Aby se pan Spěvák dostal ze situace, která na jeho budoucnost nalepila společenskou ostudu a vězení snad do konce života, stačilo přijmout skutečnost, že mládí má silácké vlastnosti, ale stáří si umí poradit.

Pan Spěvák naoko vděčně přijal teatrálně nabízenou lezeckou dlaň, ale namísto té své na stvrzení úmluvy do ní nečekaným pohybem položil vražednické nůžky. Když je nechápavý mladík všemi prsty zachytil, aby nespadly dolů na Adámka, pan Spěvák už prchal z místa činu s posledními slovy:

„A ty si to, blbečku, taky sežer!“

Mládenec zůstal sám s nůžkami v ruce a nehybným Adámkem u nohou. Chvíli mu nedocházelo, jakou nebezpečnou past mu důchodce nastražil, dokud nepochopil, že past je vystlána ostrými hřebíky vtíravých otázek. Totiž jaké vysvětlení podá, až ho nad tělem v louži krve někdo přistihne a zavolá policii. Uvěří policejní vyšetřovatel, že vrahem jeho příležitostného společníka je neznámý starý pán, který mu se vší podlostí strčil nezvyklou zbraň do ruky? Copak je možné, aby takové verzi někdo uvěřil, když důvod k zabití tu byl? Třeba oněch pět tisíc. A jiné věci. Kšeftíky s Adámkem. Už jenom jejich povaha by stačila na pozornost úřadů, a lépe to nerozebírat.

Takový vyšetřovatel by jistě řekl: „Dejte pokoj s neznámým důchodcem, co štědře rozdává vražedné nástroje - neznámí pánové, to je zvláštní sorta zločinců, každý si na ně vzpomene, když něco provede. My to vidíme takhle: váš společník se zdráhal vydat finanční podíl z jisté nezákonné činnosti, zvané podílnictví, tak jste si na něj došel.“

To už by si vyšetřovatel zjistil, že horolezec je ve svém prostředí znám jako Kůrka, chlap nespolehlivý, odjakživa nezaměstnaný, obživu shánějící jak se dá, nejvíc pokoutně - třeba kšeftováním s boudou U Přístavu.

Aby zachránil svou kůži, měl horolezec za prchajícím důchodcem vyrazit, strhnout ho zpátky na místo činu a vztekle volat: „Takhle ne, člověče! Co jste si nadrobil, to si taky snězte!“ Jenomže Kůrka si byl jistý převahou nad starým pánem, že se vzchopil, až když ten zmizel za rohem. Kůrka se nechal zaskočit, a takhle to dopadlo. Nyní může utéct jako pan Spěvák a nechat věcem volný průběh. Ale co když zrovna dnešního rána si někdo povšiml, jak pospíchá lesem ke krčmě? Co když si takový svědek spočítá, že jeden Kůrka a jeden mrtvý krčmář tvoří velký malér a snaživě to poběží hlásit? A kdo ví, jak se pak policejní vyšetřování zauzlí. Aby nějaký uzlík Adámkových obchodů nezachytil i Kůrku. Kdo neriskuje, nevyhraje. U zadní stěny krčmy stále stojí opřené to zednické kolečko. A krvavou louží stačí zahrnout jehličím.

Kůrka ví o skalní skrýši v jisté rokline, kam by Adámkovo tělo mohl odložit z dosahu trestního zákona na dobu, než se na něj zapomenou nebo navždy. Pro opuštěnost toho místa měl naději, že to navždy opravdu bude. Od krčmy U Přístavu se tam dostane hlubokým údolím Horního potoka a potom ponurostí zanedbaného lesa na západní straně vyhlídkových skal. V rokline není horolezecký terén, nikdo tudy nechodí, nikde žádná pěšina, jen haldy rozpadlých pískovců. Mezi ně se za války uchýloval velitel partyzánů, a to je pro úkryt dobré doporučení.

S naloženým zednickým kolečkem přikrytém plachtou na uhlí se Kůrka prodral zarostlým údolím kolem potoka, dostal se do lesů pod náhorním hřebenem skalního města, a nakonec sestupoval divočinou listnaté roklinky stále níž až dolů k okrajovým skalám. Kdysi v nich objevil hlubokou díru ve skalní rozsedlině. Zvenku se do ní vstupuje zpříma a pohodlně. Ale po pár krocích se světlo z rokly ztrácí, stěny se rychle přibližují k sobě, a odvážlivce zastaví černota, zkažený vzduch a vlhké dno se shora napadanými plesnivými klacky. Do téhle skrýše Kůrka schovává věci, o kterých nesmí nikdo vědět. Teď bude patřit Adámkovi.

Kůrka stáhl tělo z kolečka na zem, uchopil ho pod rameny a vsoukal se s ním dovnitř tak daleko, dokud si nebyl jist, že Adámkovy nohy nebudou z předskalí vidět. Vzal si na to z kletříku ploché lezečky, aby po jeho botách se vzorovanou podrážkou nezůstaly stopy. Ostatně tohle z opatrnosti dělával při každé návštěvě.

Zdalo by se, že přesun Viktora Adámka do divoké přírody začne Kůrku děsit, ale počínal si uvolněně, až rozjařeně. Schovat mrtvé tělo bylo snadnější, než si myslel. Krčmář stále vypadal, jako by spal, a krev pod bradou zahnědla. Zbývalo vrátit zednické kolečko za krčmu k plynové chladničce. Ale to už bylo riskantní.

„Musím vymyslet, co udělám s kolečkem,“ řekl si mazaný Kůrka. „Jsem chytrej kluk, štěstíčko mi přeje, já na něco přijdu...“

Ale Kůrka štěstí, podobně jako pan Spěvák, neměl.

Kolečko s plachtou na uhlí a pohozeným kletříkem čekalo opodál ve stínu nizoučkého převisu, ale v okamžiku, kdy Kůrka dostal nápad, jak s ním naložit, a spěšně k němu vykročil, vrazil do zeměděle s lopatou.

„Šmarjápano,“ zvolal Kůrka, „to jsem se lek. Co tu strašíte, pane Bezdušek?“

„Bude bouřka,“ řekl muž v pracovním overalu a zvedl oči k obloze. Násadu lopaty pevně svíral.

Kůrka ten den opravdu neměl štěstí. Dokonce dvakrát. Nahoře v rockli směrem od vyhlídek se ozval ženský hlas, volající na psa.

Takový provoz jsem tu nečekal, pomyslel si Kůrka.

Jako třetí v pořadí neměla radost z blížící se bouřky paní Oliva Foglová, bývalá sekretářka věhlasného pražského advokáta a podnikatelka přes poradenství v citlivých poloprávních problémech. V těchto dnech pobývala na své chatě zvané *První hlídka* v západní části Staré osady pod rozsáhlou skalní stěnou zříceného hrádku Chlumu. Na chatě dodržovala pravidelný režim - dvakrát týdně výlet nebo koupání v řece, v pátek nákup v Poříčí, v sobotu táborák před srubem *Mexická hranice*, a pak zbývalo uklízení chaty, obstarávání vody, návštěvy u sousedů, praní prádla a procházky do údolí Jordánky s bílým Jack Russel teriérem pojmenovaným Watson (podomácku Vacínek), spojené s menšími nákupy a odpolední kávou na stinné terase Lesního baru. K večeru při

západu slunce byly dny ve Staré osadě završeny společnou večeří nebo jen povídáním s nejbližšími sousedy, dokud nenastala noc a oblohu nezaplnily hvězdy, případně dokud nezačalo pršet.

V onen na události bohatý srpnový den zvala paní Olivu na pěkný výlet jen lehce zamlžená obloha, a po bouřkách, které v minulých dnech trápily krajinu, ani památky. Oliva se svým oblíbeným tlumokem na zádech, lodenovou brašnou po boku a Vacínkem na vodítku zamířila od srubu *Mexická hranice* po hřebeni Chlumu až nad údolí staroosadního potoka, a odtud přímo na červenou turistickou značku k vyhlídkám. Tam se z náhorního hřebene otevírají široké rozhledy do skalními galeriemi tísněných borových dolů, zakončených v dálce střechami turistického centra.

Po poledni Oliva s pejskem zdolala vyhlídkovou trasu a ocitla se na odbočce žluté značky, lákající k výletní restauraci na kávu a zmrzlinu, když srpnová barevnost shrnula zářivé letní barvy do primodralého odstínu. Nebe od západu potemnělo, zavanul vítr a v dálce zahřmělo.

„Vacínku, to je kolikátá bouřka, co jsme přijeli na chatu,“ postěžovala si paní psíčkovi. „Co je tohle za počasí? Musíme se dostat nejbližší zkratkou domů, abychom nezmokli.“

Nebyli sami, kdo utíkali před bouřkou. Zatímco výletníci pospíchali východním směrem do bezpečí restaurace, parkoviště a stánků s občerstvením, Oliva se k odbočce žluté značky obrátila zády a zamířila k západu do roklinky, vrostlé do zdánlivě neprůchodné lesní houštiny. Je to dobrá zkratka. Jistě nás nepřekvapí, že příslušníci Staré osady znají

své okolí velice dobře. Zdejší ponurým roklinám se říká Lovčí doly, a jak víme, nikdo sem nechodí.

Začátek roklinky je strmý a ovládá ho dubový les. Je tu tajemné přítmí, mechem zarostlé balvany a hromady trouchnivých větví. Nevlídný zapomenutý kout. Ani stopy zvěře tu nejsou.

Vacínek při rychlém sestupu po balvanech hopkal bez vodítka. Když se dostali k světlejšímu závěru rokle a míjeli příkrou stráň s hradbou šedavých skal, Vacínek se na chvíli ztratil. Za chvíli se objevil a celý nadšený vláčel za sebou cizí botu. Byla to bota mužská, nízká, zavázaná na tkaničky.

„Copak to máte, Vacínku?“

Oliva pejskovi vykává, jak si přál jeho dárce a její dlouholetý šéf, pražský advokát JUDr. Šimeček. Ten, který tráví seniorské časy u dcery ve Švýcarsku.

„Copak to máte, Vacínku?“ opakovala Oliva.

Sehnula se a hračku zabavila. Vacínek vyskakoval na nohavice jejích plátěných kalhot, toužebně se snažil získat ji zpátky, ale paní nedbala.

„Vypadá to jako lezečka,“ řekla nahlas. „Možná ji ztratil nějaký horolezec.“

Byla to lezecká bota. Původně černé barvy s barevnými proužky a měkkou gumovou podešví, ošlapaná a často používaná. Oliva ji proto opatrně držela dvěma prsty za patu. Tkanička lezečky byla zauzlovaná a nastavená růžovou krajkovou mašličkou.

„Kdepak jste tu botu našel, Vacínku?“ zeptala se Oliva. „Musíme ji položit na stejné místo, protože majitel si ji přijde vyzvednout. Jistě je k ní citově vázán. Víte, myslím to tak, že s ní prožil hodně náročných výstupů. Je to na ní vidět.“

Vacínek souboj vzdal. Ale s nadějí, že získá další hračku, vyvedl svou paní nahoru mezi balvany a rovnou na písčité předskalí pod vysoké okrajové skály. Oliva obešla nízký převis, a za ním objevila úzký průlez do skalní rozsedliny. Z průlezu táhne vlhko a ztuhle trčí mužské nohy.

„Copak je tohle, Vacínku?“ řekla mimoděk Oliva a zastavila se. Potom hlasitě a zbytečně zavolala: „Dobrý den! Haló? Potřebujete pomoc? Je vám špatně?“

Oliva vyčkávala. Když zjistila, že nehybnost nálezu trvá, odložila tlumok, vodítko a lezečku na zem. V opuštěnosti Lovčích dolů není moudré podrobně zkoumat podivné události spojené s nehybně ležícím mužským tělem. Ale čas na útěk minul a zvědavost vítězila. Oliva nahlédla do Kůrkovy skrýše, čímž se její stín rozložil po stěnách a učinil skrýš ještě strašidelnější. Přesto odvážně vkročila mezi hrubé vlhké stěny, opírala se o ně rukama a přitahovala se stále dál až ke hranici černoty. Za tělem, jehož nohy trčely do rokle, ukázal poslední slabý přísvit zvednutý hrudník dalšího ležícího. Oliva pochopila, kolik uhořelo. I přes chabé světlo poznala nájemce krčmy U Přístavu. Viktor Adámek ležel v blátivém písku na zádech s vytaženými rameny, jeho silný odhalený krk byl tmavý vyteklou krví. Měl na sobě pruhované námořnické triko, rybářskou vestu s hlubokými kapsami, široké bavlně-

né bermudy s motivem palmové pláže, a na bosých nohou těžké kožené sandály.

Oliva už v Kůrkově skrýši nezůstala ani vteřinu. Chvatně se sunula zpátky ke světlu, přestože se jí halenka na zádech nevypratelně špinila o drolivý pískovec. Dávala pozor, aby se ani špičkou turistické boty nedotkla toho druhého. Ten je o mnoho let mladší než krčmář Adámek, spočívá obličejem k zemi, uvolněně, jako by ho někdo srazil na kolena, a potom padl na tvář. Podle sportovních kostičkových kalhot Oliva odhadla, že druhá oběť by mohl být místní horolezec, majitel lezečky. Ostatně nad pískem se zvedá bosá pata a druhá noha ležícího mladíka je obuta do dvojčete Vacínkova nálezu.

Když Oliva stanula venku na předskalí, chvíli držela dlaň na žaludku a zhluboka dýchala. Potom řekla psíčkovi:

„Tohle nám scházelo, Watsone. Stáhl jste botu z nohy nebožtíka! Nepřibližujte se ke mně, dokud si tlamičku nevymácháte v potoce.“

Vacínek neposlouchal. Hrábl packou a zavrčel.

Oliva zvedla oči.

Opodál na předskalí pod dalším mírným převisem postává menší muž, ramena silná a rozložitá, hlava téměř holá, kulatá a silně opálená. Na sobě má zanedbaný pracovní overal zemědělského dělníka a opírá se o lopatu.

Vzhledem k Vacínkově ostražitosti se Oliva nelekla příliš, i když zjev muže s lopatou měl daleko do podoby přívětivého turistu, kterého je milé potkat na opuštěné stezce.

Oliva se narovнала. Chvíli na sebe hleděli, odhadovali, kdo je komu více nebezpečný. Oliva byla aktivnější.

„Dobrý den. Ráda bych se zeptala - vy o těch... dvou zesnulých, co tady leží ve skále... vy o nich asi víte, vidíte?“

Muž s lopatou místo odpovědi chvíli přešlapoval. Díval se na Olivu láskyplně, ale nijak srdečně. Jeho pohled neuhnul, tak v podstatě souhlasil.

Oliva se znovu nadechla a přidržela Vacínka u nohy. Šlo o tu lopatu. O možnost, že mezi těly uloženými ve skalní rozsedlině a lopatou došlo k důvěrnému seznámení. Lépe předstírat, že tomu tak není. Oliva se pokusila příchozího odehnat slovy:

„Mohl byste, prosím, běžet někam pro pomoc? Nejspíš rovnou na policii. Počkala bych tady s tím... nálezem.“

Byla to dobrá lest. Kdyby jí muž s lopatou vyhověl, mohl být zadržen a měl by co vysvětlovat. Kdyby neběžel, patřila by mu na žebříčku podezřelých první příčka.

Žádná odezva. Ten člověk jen stál a prohlížel si ji. Měl před sebou světlou plavovlasou dámu před padesátkou, věkem si byli blízcí. Ovšem Oliva neměla lopatu, ale na zádech turistický tlumok, vyrobený někdy před válkou, a přes rameno lodenovou brašnu s koženou aplikací dubových lístků. Tvář zajímavá, i když poněkud hranatá s výraznějším nosem, ale to zavinili středomořští předkové její matky. Kdybychom se na ty dva dívali z úkrytu, řeklo by se, že se Oliva muži s lopatou líbí. Ovšem ten měl jiné starosti, ohlížel se vzhůru k nebi, neboť docela

blízko tlumeně zahřmělo. Bouřková temnota zakryla velkou část oblohy a stále postupovala.

„Dobře, tak to uděláme jinak,“ řekla Oliva s větší jistotou. „Počkáte tu, a já uvědomím úřady, souhlasíte?“

Mohla se ptát okolních balvanů, odezva by byla stejná. Mlčení a netečnost si Oliva vysvětlila jako souhlas.

Nečekaně muž s lopatou promluvil. Měl běžný hlas, prachem polí mírně chraptivý, ale příjemný:

„Zabloudil jsem. Poradíte mi, paní, jak se dostanu k chatám pod tou zříceninou na Chlumu? Já tam jdu za jedním...chmm...známým.“

„Směr máte správný,“ řekla Oliva s ulehčením, že se napětí prolomilo. „Když budete pokračovat tímhle údolím, přijdete k potoku a ten vás dovede k dolní osadě. A pak už jen půjdete po pěšině stále do kopce, až uvidíte obrys zříceniny a narazíte na první chaty. Ale teď, prosím, počkejte tady, než se vrátím, ano?“

Muž s lopatou znovu přešlápl, ale Oliva na souhlas nečekala. Vyrazila s Vacínkem dostatečně hbitě, aby lopata za jejich zády nebyla hbitější. Ležet jako třetí oběť v temnotě a blátivém písku skalního úkrytu se Olivě nechtělo.

Spěch byl na místě. Za chvíli se lesem prohnal vítr, a v jeho patách kráčela bouře, zběsilá a nelítostná. Lijáková voda pleskala do vrcholů skal, klouzala po kmenech stromů, propadávala větvemi na dno rokle a měnila se v blátivou říčku.

Rychle se setmělo a hřmělo každou chvíli.

V rokli to vypadalo, jako by tam natáčeli dobrodružný film. Na předskalí se nadouval bílý igelit a do osudné rozsedliny svítil oslnivý reflektor. V okolí místa činu přecházeli černě odění mužové a pátrali po stopách. Ale bouře změnila rokli na soustavu písčitých naplavenin lemovaných ornamenty z tlejícího listí a odplaveného chrástí.

Kapitán Kroucký si vzal Olivu stranou, pod paží kožené desky.

„Je to opravdu ten člověk, jak jste ho poznala, paní Foglová,“ řekl. „Jmenuje se Viktor Adámek, věk padesát a něco, žije na chatě s manželkou, která si v létě dole u řeky pronajímá stánek s občerstvením. Pomáhá jí s provozem, jezdí na nákup a tak podobně. Místní kolegové, co sem dorazili, o něm moc nevědí, jen že je to takový malý nechci říct šizunk. Povahově prý byl Viktor Adámek jízlivý člověk, nebylo lehké s ním mluvit. Dokonce ani úředně ne. Zнала jste ho blíž?“

Oliva vysvětlila, že s Adámekem příliš hovorů nezažila, ale ani jí zesnulý nepřipadal jako milý člověk. Mluvila s ním, jen když u pultu zastupoval svoji ženu, a to bylo zřídka.

Kroucký stočil pohled do černých desek a pokračoval:

„Rovněž máte pravdu, že smrt nastala násilně. Předběžně tady mám smrtelné zranění zespodu do přední části hlavy až k mozku. Vražedný nástroj nenalezen. Snad něco jako šroubovák. Oběť je mrtvá od dopoledne, řekněme, stalo se to dnes v jedenáct hodin, přibližně. Dobře, že

jste se tudy vracela z výletu, při takové rychlosti nálezu to bude snadný případ. Informace prvního dne jsou rozhodující, to oba známe.“

„Ano. Prozradíte mi, pane kapitáne, jakým způsobem bylo usmrceno to druhé tělo?“

Kroucký dělal, že otázku neslyší, a pokračoval:

„Vypadá to, že mrtvý Adámek měl tady s pachatelem schůzku. Možná nastala nějaká hádka. Zatím se nemám čeho chytit, ale to přijde, až budu mít výpovědi pohromadě. Manželku, sousedy, kamarády, jako vždycky. Vražedná zbraň by možná leccos vysvětlila, kdyby byla. Vlastně mám se čeho chytit - v kapse vesty měl Adámek přeložený štůsek různých bankovek. Dohromady pět tisíc. Proto myslím na schůzku s pachatelem - předání peněz za nějakou službu, třeba vydírání, to už jsou různé verze pro motiv.“

„V téhle rokli nemohlo jít o schůzku,“ odporovala Oliva. „Domnívám se, že pana Adámka sem nějakí lidé přinesli, možná na nosítkách, a pokusili se ho v té skále pohřbít.“

„Jak jste na to přišla, paní Foglová?“

„Měl na nohou pánské sandály, co se nosí v chatách. Není na nich přichyceno listí ani bláto, ale jen několik jehliček z nějakého uschlého jehličnanu. Kdyby chtěl pan Adámek dojít od stánku u řeky přes lesy až do téhle rokly, obul by si pevné boty, jako to dělají všichni - chataři i houbaři. Všimla jsem si totiž obutí - kvůli té lezečce, co můj pes stáhl tomu druhému. Tedy té druhé oběti. Mohu se zeptat, co o ní víte?“

Kroucký se od počátku jejich rozhovoru tvářil netrpělivě, ale teď už skoro nepříjemně. Mohlo to způsobit počasí - všechno bylo zmoklé,

chladný vítr naháněl z lesů do roklinky mlhavé cáry, a Kroucký měl na sobě lehkou letní košili s krátkými rukávy. Oliva se tepleji oblékla dřív. V tlumoku měla větrovku a pláštěnky, svoji a Vacínkovu, kterou šila Harryho žena, a největší nápor bouře přečkali v autobusové zastávce pod lesem.

Když mluvili o Adámkových sandálech, kapitán se bezděky podíval dolů, na své pěkné pánské polobotky zvyklé na městské chodníky - teď se ztratily pod nánosem lepkavého mokrého písku.

„Už zase, paní Foglová?“ opáčil Kroucký rozmrzele. „Žádné další tělo tu nebylo. Jenom Adámkovo. Netrapte mne. Už jsem vám to říkal. Žádné další tělo. Žádné stopy. Škoda, že přišla ta bouřka.“

Oliva se nedala zmást.

„Trvám na tom, co jsem uvedla ve výpovědi. Můj pes přivlekl botu toho druhého mrtvého, a tak jsem objevila dvě oběti. Pan Adámek ležel na zádech. Ten druhý ležel na břiše, hlavu otočenou k zemi. Popis jsem vašim kolegům dala. Teď bych ráda věděla, jestli máte tu horolezeckou botu, co přinesl můj pes. Silně obnošená, černá s barevnými proužky, takovým botám se říká lezečky. Myslím, že jsem ji položila na zem, když jsem uviděla ty mrtvé.“

„Okolí je prohledané do posledního oblázku,“ namítl Kroucký. „Myslíte, že by kolegové přehlédli odloženou obuv?“

Od skalní průrvy, stále ozářené oslnivým reflektorem, přicházel muž v kombinéze, a když se k němu Kroucký otočil, zakroutil hlavou. Olivě věnoval chmurný pohled a zase odešel.

„Je uzavřeno,“ řekl Kroucký. „Nic dalšího nemáme. Žádné stopy, žádné boty. Definitivně.“

Přiběhl praporčík Horáček a hlásil:

„Pane kapitáne, tak jsme se poptávali u turistů v okolí, ale nikdo podezřelého chlápka s lopatou neviděl. Tedy kromě paní Foglové.“

I v hlase jinak taktního Horáčka byla vůči Olivě cítit výčitka. Horáčkovy prohlášení způsobilo, že Kroucký skoro zvolal:

„Paní Foglová, já nechci běhat za nějakým fantómem. Já musím sehnat svědky a zajistit stopy. Pokud nějaké zbyly. Já musím udělat co se dá, abych případ vyřešil a zbytečně se nezdržoval. Případ jedna oběť. Dokud neobjevíme další tělo, nebudu ohledně „toho vašeho druhého“ dělat vůbec nic. Vy mi tvrdíte, že nějaký člověk s lopatou měl u těch dvou mrtvých čekat, až my přijedeme. Pokud ovšem podle vás nebyl pachatelem, to by utek. Podívejte, paní Foglová, já si myslím, že vás nález Adámka mimořádně šokoval. Není divu, takový konec výletu, kdo by se nevyděsil? Podlehla jste dojmu, že pachatel vtáhl do pukliny těla dvě. Třeba nějaký stín vás přivedl k představě další ležící postavy, a rozjitřená představivost vám do scény dosadila podobu násilníka v montérkách a s lopatou. Nevzala jste si předtím nějaké prášky? Třeba aspirin nebo tak... Říkám to nerad, paní Foglová, ale úředně vám sděluji, že vás nepovažuji za věrohodnou svědkyni. Vaše vnímání události mohlo být zkresleno tragickým zážitkem a prostředím.“

„Co jsem poskytla pro vyšetřování, to jsem skutečně viděla,“ řekla Oliva hlasem, který neztrácel trpělivost. Chtěla mluvit dál, ale Kroucký ji přerušil:

„Nic ve zlém, paní Foglová, ale já o vaše svědectví nestojím. Rozumíte, já ho nepotřebuju. Kdybych měl u násilného činu brát ohled na každý svědecký příspěvek, to bych se musel zbláznit. Ztrácím s pohádkou o botě, kterou někde vyčenichal váš pes, a o dvou mrtvých zastrčených mezi skály, hodně času. A čas potřebuju ze všeho nejvíc. Vraťte se na chatu, paní Foglová. Udějte mi tu radost. Nemohu vás brát jako věrohodného svědka, bohužel, ale smiřte se s tím.“

„Jak si přejete,“ řekla Oliva. Sebrala tlumok, bílý psík se uraženě přiřadil k její nohavici (uraženě proto, že se tak tvářila i Oliva) a oba opustili prostor nevděčné kriminálky.

Oblačnost nad roklí propustila do lesů pruhy bělavé záře a vzápětí se objevil cípek modrého nebe. Olivě na cestu do osady zasvítilo pobouřkové slunce.

„Na shledanou,“ zavolal za ní Kroucký.

Ale bylo to ze slušnosti, ne že by si to přál.

Oliva se neohlédla.

Přešlo pár dní, odezněl víkend. O víkendu se chaty Staré osady pod vrcholem skalního ostrohu Chlumu zaplnily halasem, pěšinky ve svahu mezi vysokými kmeny borovic ožily, z toho nejvíc ta ke studánce a potom ta spádová do údolí, co odvádí žiznivce k Lesnímu baru. V sobotu večer vzplál oheň u *Mexické hranice* a kytary hrály do nedělního úsvitu,

dokud Calverovi sloužily prsty a nepraskla struna „G“. Potom Harry sesbíral prázdné lahve a docent Jeřábek řekl, že jde spát, protože by nerad, aby ho nevinné jitřní slunce zastihlo v tomhle stavu.

V těch dnech se v poříčské rekreační oblasti mluvilo jen o ukrutném zavraždění krčmáře od Přístavu. Nebožtík Adámek nebyl oblíben - lidem vadila zlomyslná povaha, s níž si k hostům dovoloval, zejména k těm, kteří museli při útratě počítat s každou korunou. Proto více než lítostí nad jeho skonem se chataři zabývali otázkou, jestli krčma bude zavřena, nebo Adámková potáhne provoz dál. S nabídnutou pomocí přispěchal dávný ctitel z jedné chaty od Horního potoka, a byla to spásná nabídka, protože Adámková si nemohla dovolit stánek zavřít. Leží tu zboží, jenom skrovná zásoba, ale jsou v ní peníze. A konkurence natahuje lačné drápy příliš blízko. Na pobřežních loukách poblíž řady topolů se bělá úhledná hospůdka U Zelené vodnice, a i když je jako stvořena pro dámská kafičková „soirée“ a těžiště podnikání leží na rodinách s dětmi, jistě by širší klientelu přivítala. Stačilo by za roh hospůdky, kam není vidět z dětského pískoviště, přihodit pивní stoly. Pokud by si štamgasti zvykli táhnout přes pobřežní louky až do téhle osvěžovny, kdo ví, jak by to s krčmou U Přístavu dopadlo.

„Však ona Adámková truchlit nebude,“ vykládala onehdy znalkyně místních poměrů. „Spíš se jí uleví - s tím chlapem si užila svoje, a věřím, že litovala, že si ho vzala. Vždyť už nebyla nejmladší, když se vdávala, a mohla mít rozum.“

Znalkyně poměrů narážela na skutečnost, že Adámkové v mladších letech připadali nápadníci z chatových osad, co kolem ní krouživali

jako mlsní čmeláci, příliš usedlí a málo do světa. Ona toužila po někom protřelejším, obratnějším a výstřednějším. Přes zimu chodívala vypo- máhat do pražských hospod a podařilo se jí získat slib manželství od hodně protřelého provozního Adámka. Aby si to nerozmyslel, rychle se za něj na žižkovské radnici provdala a tehdy, před pár lety, od začátku sezóny vedli stánek spolu. Před ním jí s prodejem pomáhal vzdálený příbuzný, starý pán, co měl záduchu a vlhký vzduch u řeky mu dělal dobře.

Někdo z posluchačů po slovech o Adámkové zaváhal:

„Jen jestli si mužička nezamordovala sama...“

„Předložila omluvenku podepsanou od doktora,“ zněla jasná odpo- věď. „Ona je hodná ženská, aby se chudinka zbláznila - stará se o kšeft, někdo s nekalými úmysly číhá za bukem, policie se jí motá pod noha- ma, a k tomu ještě ty zuby...“

Přes všechny dohady krčma U Přístavu nepřestala díky snaživému ctiteli od Horního potoka nabízet pohostinnou náruč. Pivo teklo prou- dem, klobásy se kroutily na grilu, a bujaré víkendové sleziny bouřily jako dřív.

Jediné místo, kde se řeči o zamordovaném Adámkovi nevedly, bylo území u chaty zvané *První hlídka*. Kdo se bláhově pustil do takových řečí, byl odměněn ledovým chladem paní domu a naléhavým vyzvá- ním, aby mluvil o něčem jiném. Pokud tak neučinil, byla Oliva připra- vena odebrat se do chaty a zabouchnout dveře.

Jednou v podvečeru se Oliva a docent Jeřábek sešli před *První hlídkou* u venkovního stolu na jednoduché chatařské večeři. Oliva schovala

zbylé krajíčky do ubrousku (ještě poslouží na snídani jako topinky) a na plynový vaříč dala vařit studánkovou vodu. Jeřábek si přitáhl popelník a škrtl sirkou. Po chvílce už cigaretový dým vyplétal do větví alpské borovice obrazce chatařské magie, vhodně doplňující kulisu usínající krajiny. Nahoře ve svahu, nad střechou *První hlídky*, zářila mohutná stěna skalního ostrohu Chlumu jako filmové plátno promítající příběh zapadajícího slunce. Byl to dárek stvořený pro snivé povahy, vkusně zabalený do mlhy v údolí, ozdobený dekorací bílé hvězdičky nad pásmem západních kopců, a k dokonalosti vedený vůní zalévané kávy.

Brzy Oliva dávala na vaříč konvici znovu, protože na večerní táčky dorazil od vedlejšího srubu malíř Jan Kotík, a zastavil se tu hromotluk Tóňa z chaty *U pistolníka*, známý jako sběratel sešitových románů a podporovatel jejich četby v širokém kruhu Staré osady. Tóňovi končila dovolená a chtěl se s osadníky rozloučit, než za pár dní zase přijede na víkend.

Jeřábek se k němu otočil s výčitkou:

„Co to bylo, Tóňo, včera u tebe v chatě za řev? Chtěl jsem zajít, ale měl jsem nějakou práci.“

„Kamarádi z dolní osady vybírali něco ke čtení,“ odpověděl Tóňa, „a trochu se zdrželi.“

„Zdrželi? S takovým řevem?“

„Přinesli pár lahví piva, popili jsme, ale v tom horku nám to stouplo do hlavy. Kamarádi se vydali dolů k potoku před setměním a na četbu zapomněli. Musel jsem ty sešity do osady odnést sám. A co vy pořád

děláte, tady na začátku světa?“ stočil Tóna hovor a dodal: „Už jste slyšeli, že propíchlí toho náfuku, co prodával v krčmě U Přístavu?“

Jeřábek se na židli zaklonil dozadu a nenápadně odesílal tajné signály.

„Co je?“ nechápal Tóna. „Tak slyšeli, nebo ne?“

Jeřábek pokus o varování neopakoval, přestože Oliva míchala cukr v kávě tak usilovně, až lžička cinkala, a její obvykle příjemná tvář se choulila do nevlídných vrásek. Od vzhledu chladného kamene ji dělilo pár neopatrných slov.

„My o tom nemluvíme,“ vysvětlil Jeřábek s omluvným pohledem na Olivu, kterým se pokoušel udržet její náladu pod kontrolou. „Protože toho nebožtíka z krčmy U Přístavu objevila právě naše Oliva. Narazila v rokli pod vyhlídkami na dva brutálně zavražděné chlápky, ale policie uznala jen jednoho, protože druhého jí ukradli. Taky tam potkala vraha - muže v montérkách a s lopatou, ale o tom nechtěli detektivové ani slyšet. Naopak ji nevděčně odehnali jako klamavou svědkyni. Proto jakmile zaslechne slova krčmář nebo lopata, tváří se příšerně zarputile a nás to děsí. Je lepší si s tím nezačínat. Máme svoje zkušenosti.“

Oliva se pohoršeně vložila se do hovoru:

„Netvářím se příšerně. Zarputile možná, ale příšerně zarputile? Prostě jim to nezapomenu. Kriminalistům. Snažili se mě na místě činu přesvědčit, že jsem se před tím příšerným nálezem ovlivnila užíváním drog. Jako kdybych já někdy polykala prášky! Jejich jednání bylo urážející.“

Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala:

„Jenom jsem si vyšla s Vacínkem na výlet. Nahoru do skal na vyhlídky. Po poledni se blížila bouřka, tak jsem běžela zpátky do chaty přes Lovčí doly.“

„To je hodně děsivá krajina,“ poznamenal Kotík. „Do Lovčích dolů bych nevlezl ani za krásného dne, natož za bouřky.“

„Jenomže mně nic jiného nezbyvalo, než utíkat zrovna tudy. A když jsem pospíchala dolů jednou z roklí, Vacínek přinesl lezečku,“ pokračovala Oliva. „Chtěla jsem ji vrátit tam, kde ji našel, a ve skalní průrvě jsem objevila oběti zločinu. Dvě oběti zločinu. Adámka a cizího horolezce. Poblíž té průrvy se nacházel muž s lopatou a hovořila jsem s ním. Já jsem očitá svědkyně, já si zasloužím ohleduplné obletování, kvůli mně měli z Prahy volat psychologa! Místo toho jsem skončila odehnaním jako nežádoucí rušitelka vyšetřování.“

Malíř Kotík vybíral ze společné krabice, kterou Oliva přinesla zároveň s konvicí vroucí vody, máslové sušenky jednu po druhé a skládal si před sebou na stole souhvězdí Velké Medvědice. Když Oliva dokončila svůj projev, shrnul to slovy:

„Měla jsi právo se urazit, a my ti to rádi dosvědčíme, vid', docente? S naší osadnicí nebude nikdo jednat bez náležité úcty. To nepřipustíme. Ale když se to vezme z druhé strany - uznej, Olivo, že předložit ve svědecké výpovědi informaci o chlapovi v montérkách a s lopatou, co se potuluje v pracovní době ve skalách, může být i pro otrlé kriminalisty velké překvapení.“

„Mluvila jsem s ním, měl montérky a lopatu - ptal se mě na cestu - šel za někým k nám na Chlum,“ trvala na svém Oliva. „Neměla jsem halucinace!“

„Nám se, Olivo, můžeš přiznat. Jak to doopravdy bylo?“ dotíral Kotík.

Oliva se začínala zlobit. S důrazem se zeptala:

„Potkal někdy někdo z vás v lese dělníka s lopatou? Nevěřím, že to štěstí jsem měla jenom já.“

Docent i malíř shodně tvrdili, že oni ne, oni nikdy, ale hromotluk Tóňa se ozval:

„Já jsem ho potkal. Chlap v montérkách a s lopatou mě málem dostal. Už jsem moh bejt mrtvej.“

Všichni ztichli.

Z nečekané odpovědi se první vzpamatoval Jeřábek:

„Nepovídej, Tóňo. Copak ten lopatový fantóm skutečně existuje?“

Oliva mu pohledem věnovala němou výčitku. Ani docent Jeřábek jí příběh z Lovčí rokle nevěřil!

Tóňa pokračoval:

„Jo, potkal jsem ho. Chlapa i jeho lopatu. Víte, já si někdy zaběhnu za kuchařkou do Lázeňských domů pro pár pusinek a zbytky z kuchyně, a ona mi jednou po pusinkách dala mísu oschlých houskových knedlíků. Vypravil jsem se do lesa, že si nasbírám borůvky, rozvařím je na žahour, poleju tím ty knedlíky a pořádně se nadlábnu. Jak tak lezu po čtyřech v borůvčí, připlížil se ten zatracený chlap a plácnul mě lopatou do zad. Vyrazil mi dech, nemohl jsem se nadechnout, měl jsem

strach, že mi přerazil žebra. Tak jsem se nad něj postavil a zasípal: co děláte, člověče? A on se otočil a zmizel.“

„Měl jsi štěstí,“ prohodil Kotík.

„To měl. Vyložili mi pak v restauraci U nádraží, že je to nějaký Bezdušek, co o něj na poli u kombajnu zavadil blesk. Když se blíží bouřka, má šílený nápady, popadne lopatu a honí chataře. Místním to nevadí, protože chatařů je hodně a bouřek do roka málo.“

„Místní úřady nechají občana s takovým druhem zábavy volně pobíhat?“ podivil se Jeřábek.

„To jsem se taky zajímal, ale v hospodě mi řekli, že Pražáci by hned každého zavřeli do blázince.“

„Pěkná povídačka,“ pochválil ho Jeřábek. „ale jak to vypadá, muž od kombajnu měl tehdy, jak přišla ta přívalová bouřka, dobrý lov. Dostal dvě oběti najednou a schoval si je do skal. Když ho při činu přistihla naše Oliva, stačil si, než přijela kriminálka, odnést úlovek mladší a lehčí.“

Kotík se smířlivě zeptal:

„Olivo, neměli bychom začít běhat po lesích a hledat hrob toho druhého?“

„Ne. Vyhodnotili mě jako nevěrohodného svědka, a nemám se o případ dál zajímat,“ řekla chladně Oliva. „Mám to úředně doporučeno policejním důstojníkem.“

„Jeho chyba,“ poznamenal Kotík a otočil se na Jeřábka: „A ty se, docente, tak o samotě nahoře nad námi v *Oklahomě* nebojíš?“

Jeřábek se zamyslel. Potom řekl:

„Poslední dobou se mi zdá, že mi někdo zvečera kolem *Oklahomy* bloumává. Viděl jsem postavu, jak se pohybuje pod verandou, a nemohl jsem si vzpomenout, jestli jsem zamknul dveře. Docela jsem měl strach. Tuhle mě napadlo vzít hrábě a kolem chaty uhrabat písek. A co byste neřekli - ráno jsem našel stopy od těžkých bot! Olivo, ty jsi v minulých nocích něco podobného nezažila?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Oliva. „Ale Vacínek poslední dobou neklidně spí a pošťkává.“

Údolí se naplnilo tmou. Zčernalé nebe poslalo nad osadu hrst rozechvělých hvězd, Oliva přinesla svíčky a sklenice, a Jeřábek otevřel láhev červeného.

„Poslyšte, vy dva osadníci,“ řekl Olivě a Kotíkovi, „mně se to přestává líbit. Vražednická rokle, odkud kriminálka vyhnala Olivu, není tak daleko, aby se nedalo projít lesem, podle potoka východní Starou osadou, a potom nahoru sem k nám na kopec. Jsme tu pod Chlumem sami. Jen my tři. Tady Tóna musí zítra do práce.“

Kotík namítl:

„Je tu přece kovboj Střecha v *Druhé šanci* a Calvera s vlčákem v *Mexické hranici*, oba tu bydlí celé léto, například Střecha až do první jinovatky. V chatách dál v lese musí být někdo na dovolené, pořád jsou prázdniny...“

„Dovolené pomalu končí. Calvera se vydal do Prahy na vyšetření a pro léky, a nevíme, kdy se vrátí. Střechu jsem potkal, když odcházel na vlak - jel domů pro důchod a potom na pohřeb kamaráda někam k Děčínu. Taky se vrátí za pár dní. Asi jste si nevšimli, že nad *Druhou*

šancí nevlají hvězdy a pruhy? Střecha před odjezdem stáhl vlajku, abychom věděli, že není doma. Zůstaneme tu pod chlumskými skalami sami a můžeme se strašit navzájem.“

„Je tu ještě Karen!“ vzpomněla si Oliva. „Tvoje modelka, Kotíku. Ta básnířka z poříčské čajovny, co u tebe bydlí. Proč k nám nepřišla s tebou?“

„Karen u mě nebydlí. Jenom nechce odejít, a to je rozdíl. Teď zrovna sedí ve srubu na palandě zabalená do mojí deky a píše poezii,“ odpověděl Kotík. „Mezi nás nepřijde, protože tvoříme věkově vzdálenou společnost a jsme hluboko pod úrovní jejího uměleckého ducha. Ostatně málokdo z vás by si oblíbil odhalený styl její poezie. Já ho kupříkladu nechápu, ale líbí se mi ta odhalenost. Víte, že mi věnovala báseň? Pár veršů si pamatuju. Je to nějak takhle:

Vpřed míří hnět a šmouh

židle zavržala

škvár škára prahne v zelenou

tvarem se barva vzdala

hlas kopyta udeří i hladí

země je studená.

Ta báseň je hezká, i když nerozumím, o čem vlastně je. Já Karen přece nedovolím pózovat ve studené trávě, vždyť by mi nastydla. Vadí mi něco jiného...“

Kotík sáhl do kapsy haleny a položil na stůl kovovou starožitnost. Byly to dlouhé těžké krejčovské nůžky. Kdyby tu byl zesnulý krčmář

Adámek, jistě by radostně zvolal: „Ty znám! Ty jsem měl v hlavě!“ Ale pozván nebyl, tak nemohl nic říkat.

Kotík pokračoval:

„Když jsme u Karen, nevezala tyhle nůžky někomu z vás? Ptám se, protože Karen si pořád chodí něco půjčovat. Našel jsem je zastrčené za jedním obrazem. Mám ve sruhu po stěnách obrazy, aby bylo co nabízet, kdyby se zatoulal kupec, a zdálo se mi, že jeden visí obráceně. Tak ho chci narovnat, aby mi akt neseseděl na hlavě, a vzadu byly do rámu zastrčené tyhle nůžky. Byly zašlé a upatlané. Takový vztah ke kráse řemesla jsem nemohl unést, myslím, že je vyrobili v posledních letech secese, tak jsem je umyl a vyčistil. Prakticky jsem je zrestauroval. Jsou jako nové s mírně zachovanou patinou.“

„Za kterým obrazem?“ zeptal se Jeřábek. „Za copánkovou Zuzí? Nebo za tou baculkou, co se štítěla pít vodu ze studánky?“

„Ne, byly schované za tou otravnou, co chtěla vařit, ale u mě neměla z čeho.“

„Moje nůžky to nejsou,“ řekla Oliva.

„Moje také ne,“ řekl Jeřábek. A dodal: „Proč se Karen nezeptáš, od koho je má?“

Na to měl Kotík rozumnou odpověď:

„Já s ní sice sdílím společné lože, ale naše vztahy nejsou tak důvěrné, abych se jí zeptal, komu ty nůžky čmajzla. Navíc nejsem schopen určit, jakou mají sběratelskou cenu, třeba s nimi stříhala nějaká osobnost módního průmyslu na počátku století, a není to tedy jen kus pěkně vytvarovaného starého kovu, ale hodnotná historická památka.“

Chvíli posuzovali ladný tvar a zdobení, docent Jeřábek dokonce nadhodil, že tenhle kousek by si zasloužil samostatnou vitrínu v muzeu řemesel, a nůžkám se obdiv chatařů líbil. Nenápadně protahovaly ostré čepele, aby jejich půvab vynikl co nejvíc, a hlavně byly rády, že je malíř zbavil nánosu krčmářových krvinek, destiček a plazmy.

Oliva si vzpomněla a řekla:

„Takové nůžky mají v krčmě u řeky. Používají se na kapsičky s hořčicí nebo kečupem. Kapsičky nejdou prsty roztrhnout, a když si někdo koupí buřty, půjčí si nůžky a kapsičky rozstříhne. Chci jít zítra na výlet na Zdenčinu skálu, co kdybych zašla do krčmy na kávu a ověřila, jestli je Karen nevzala právě tam?“

„Dobrý nápad,“ pochválil ji Jeřábek a obrátil se ke Kotíkovi: „Proč si myslíš, že by Karen schovávala za obrazem zrovna staré nůžky?“

„Abych po ní nechtěl přišívat knoflíky. Ale to je celá Karen, ani ten obraz nepověsila pořádně. Myslel jsem si, že si je u někoho z osady půjčila a neobtěžovala se vrácením. Schovala je za obraz, aby je vrátil někdo jiný. Nebo aby je nikdo nenašel. Karen je prostě taková.“

„Zvláštní povaha. Ale ještě jsem nezažil, aby některá modelka zůstala s tebou tak dlouho,“ poznamenal Jeřábek.

Kotík zavzdychal, aby si osadníci všimli jeho trpkého rozpoložení, a spustil:

„Znáte to přísloví: co je v domě, není pro mě? Toho jsem se měl držet, než jsem k sobě nalákal poetickou bohémku z Poříčí! Víte, jak to dělávám - posílám modelkám do Prahy pohlednice ze stánku na nádraží, aby za mnou přijely. Slibuju hory doly. Přijedou, na víkend nebo na pár

dní, v tašce bůček nebo pečený kuře, já si je namaluju, zaženu hlad, a holky zase odjedou. Potřebuju obrazy na podzimní výstavu, potřebuju prodávat, potřebuju peníze! Děti mi pořád ještě studujou! A Heluška, moje bývalá žena, má jen invalidní důchod. Za Karen jsem chodil do čajovny v Poříčí, okouzila mě svými verši, je literárně taková pohansky upřímná, a má mimořádně placatou figuru. Její klíční kosti bych mohl kreslit do nekonečna a užil bych si zábavy, jenomže já k tvůrčímu vzepětí potřebuju špetku naléhání. Abych já naléhal, ona se zdráhala, ostýchala, bránila a nakonec podlehla. To se to pak maluje, to je inspirace, hned mi představivost ukáže, jak se ta ostýchavost bude na obrazech vyjímat. Moje modelky jsou vždycky tak krásné, když jsou na zadní pasece jen tak ostýchavé. Jenomže Karen, bohémka prohnaná, sebou plácne na pařez, bez cavyků odloží oděv a řekne: maluj! Copak takhle se mi inspirace probudí? Žádná fantazie, žádné oblouznění, já jsem umělec, já vznešené povzbuzení potřebuju! Kromě toho mám pocit, že se v mém srubu Karen vyskytuje až příliš. Někdy sejde domů do Poříčí, a když se raduju, že už tam zůstane, tak zase přijde. Bez peněz a bez jídla. Já nevím, jak se jí zbavit. Co je v domě, není pro mě, toho jsem se měl držet.“

„Maloval jsi ji vůbec?“ zeptal se Jeřábek.

„Jenom jsem to zkusil. Pár skic a nějaký pastel. Prostě s Karen to nejde. Nebaví mě to. Mám s ní jen trápení. Tuhle mi všechnu vodu z konve vypatlala na obličej, a pak mi do špinavého hrnku udělala kafe. Když jsem jí to vyčítal, tak se bránila, že hrnek vytřela borovým jehličím. Nevím, co si s ní počít.“

Odmlčeli se.

Svíčky na stole pomalu dohořivaly a tma se tlačila do všech stínů.

„No, dopili jsme, jde se spát,“ řekl Jeřábek. „Kam jsem dal baterku?“

Kotík rovněž vstával a zeptal se:

„Uhrabal jsi písek kolem *Oklahomy*?“

„Uhrabal,“ odpověděl Jeřábek, „a hrábě dám na noc pod deku, abych měl po ruce zbraň, kdyby někdo slídil kolem.“

„Měl sis je nabrousit,“ radil malíř. „Ale chci se zeptat - zbyly v krabici nějaké sušenky? Abych měl pro Karen snídani.“

Tóna zachrastil krabicí, ale až na pár drobečků byla prázdná.

Kotík se zatvářil zklamaně. Bylo to předstírané zklamání, protože sušenky ze souhvězdí Velké Medvědice měl tajně schované v kapse haleny. S nimi souhvězdí Labutě a Hadonoše.

Docent Jeřábek se obrátil na Tónu se žádostí:

„Potřebuji posilující četbu. Viděl jsem nad osadou poletovat žluté lístky vadnoucího léta, a zmocnila se mě beznaděj. Nemáš ke čtení něco drsně optimistického, třeba „Prokletí jezdců savany“ nebo „Pomstu starého rančera“? To by pro první pomoc stačilo.“

„Mám. Přinesu, až půjdu na vlak.“

Znatelný obrys chlumského skalního ostrohu se nad střechami chatové osady ponořil do vesmírného moře bíle zářících hvězd jako mohutný koráb, a kdo by se do nebeského prostoru před jeho přídí díval déle, rozpoznal by Mléčnou dráhu. Ovšem to nijak nezajímalo temný stín s lopatou, který ještě před chvílí netrpělivě postával opodál na travnaté pěšině, vedoucí od studánky kolem Kotíkova srubu k *První hlídce*.

„To je hodin, to je hodin,“ zamumlal stín. „To je doba, než se rozejdou. Půjdu domů.“

A zmizel.

Jeden chatař od Horního potoka prohlásil, že by nevstoupil do hospody, kde by neměl dovoleno jíst zálesáckým nožem, a potom ho nesměl zabodnout do dřeva stolu, aby zůstal po ruce, kdyby něco. Krčma U Přístavu plní taková přání. Z nějakých zářezů si těžké stoly, rozptýlené před prkennou boudou jako stádo na pastvě, hlavu nedělají. Jsou navyklé dešti, sněhu a větru. Jsou vybělené pivní pěnou, ohlazené zpocenými dlaněmi, a zčernalé od cigaret spadlých s popelníků, když je prsty unavené strunami nezachytily. Na mobiliář krčmy nejsou stížnosti, neboť se tu schází osazenstvo drsnému tábornickému stylu odpovídající. Příchozí rádi spočinou na hrubých lavicích podepřených špalky, když předtím u pultu pod okenicí, westernově zavěšenou na řetězech, objednali nápoje a teplé uzeniny. Po jídle pak natáhnou nohy k odpočinku před další cestou, nebo věnují víkendový čas zpěvu starých tramských písní.

Krčma U Přístavu slouží chatařům a pocestným od předválečných let. Je schována ve stínu jilmů na soutoku řeky a Horního potoka, je obklopena rákosím, z něhož ke stolům vycházejí kolébavé žebravé kachny, a od pobřežních lučin ji odděluje živý plot z tavolníkových

keřů. Vzadu za potokem a řadou starých olší jsou vidět do houfu seběhnuté chaty osady Přístav, a ještě dál za posečenou loukou prosvítají napůl v lese schované střechy osady Šanghaj. Ještě dál nad lesem začínají příkré srázy mohutného do vzdálených kopců protáhlého ostrohu Zdenčiny skály.

Nazítří po večerních táčkách u *První hlídky* přicházela Oliva s výletním tlumokem na zádech, vražednickými nůžkami pečlivě uloženými v lodenové brašně a s Vacínkem pobíhajícím kolem nohou k tavolníkovému plotu. Poledne sotva minulo, nad vršky keřů hlaholil ruch obědvajících a rozplývala se dotěrná vůně připálených uzenin. Nůžky v brašně se zachvěly, neboť poznaly, že jsou doma. Zachvěla se i Oliva, ale nepříjemným překvapením. Poblíž průchodu v keřích, zdobeného vývěsní tabulí s nápisy DNES OTEVŘENO a VÍTÁME VÁS!!!, parkují zlověstně tmavé vozy. Tak daleko od civilizace je dovoleno zajíždět jen sanitkám, hasičům, filmařům nebo kulhavé dodávce s týdenním zásobováním. Dnes i kriminálním vyšetřovatelům. Přední kola tmavých vozů jsou s bezohledností úřední autority zabořena do trávy pobřežních lučin. Oliva vytušila přítomnost kapitána Krouckého a mohla se mu vyhnout, kdyby pokračovala cestou ke Zdenčině skále, a vrátila se do krčmy pozdě odpoledne. Jenomže obědvala palačinku plněnou tvarohem a marmeládou v hospůdce U Zelené vodnice, a nyní nastal nezrušitelný čas na kávu s cigaretou.

Odhodlaná Oliva s Vacínkem přidržným na vodítku vstoupila do průchodu v keřích a zamířila k pultu. V řadě tam postávala rozverná skupinka turistů, halasila a netrpělivě čekala na klobásy z grilu. Někdo

otáčel stojanem s nabídkou pohlednic, turistických map a místních barevných průvodců. Oliva se za stojan přikrčila. Chtěla s turisty splynout a zůstat nepovšimnuta, ale nápadně světlý zjev ji prozradil. Od jednoho vzdáleného stolu poblíž rákosí se na ni přes hlavy spolustolovníků zahleděl statný muž. Bez váhání vstal a spěchal, aby ji zastihl dřív, než turisté dostanou svoje klobásy.

„Přeju hezký dobrý den, paní Foglová,“ volal příjemně, jako nikdy. „Posadíte se k nám? Uděláme vám místo. S radostí.“

Samozřejmě - byl to kapitán Kroucký. Tvářil se, jako by ho těšilo, že Oliva před ním neutekla, i když věděl, že od pultu už nemá kam.

„Tak pojd'te,“ vyzval Kroucký Olivu a jen tak tak, že ji nevezal pod paží. Oliva se pohnula rychleji, aby se jejího ramene nemohl dotknout a vykročila k místu, kam Kroucký ukazoval. Ten se zdržel tím, že předběhl všechny čekající a do pološera boudy požádal o kávu. Potom Olivu následoval, a když si na lavici ukládala tlumok s brašnou a Vacínkovi odepínala vodítko, představil jí svého společníka, sedícího za stolem naproti.

„Možná se znáte tady s tím pánem,“ řekl Kroucký společensky. „To je pan Spěvák, zdejší chatař a moje pravá ruka. Nevím, co bych si bez něj počal. Je tu stálý host, pomáhá mi vyznat se ve zdejších poměrech, vysledovat Adámkovy zvyky, ten den byl totiž zrovna on poslední, kdo viděl Adámka živého.“

„To ano,“ řekl ochotně pan Spěvák, napolo povstal a Olivu přes stůl pozdravil.

Slunce v té chvíli ozářilo postavu Olivy přes větvoví jilmů, vypadala velmi půvabně, a pan Spěvák se na ni usmíval šedýma, do vrásek ponořenýma očima. Je to podsaditý muž s kulatými rameny a přihnutými zády, nad ušima se mu bělá pruh šedivých povlávajících a dlouho nestříhaných vlasů, na holé hlavě a na předloktí má do ruda spálenou kůži, jak už chataři neustále zvelebující letní příbytky mívají.

Přimknout se k vyšetřovateli kriminálky byl další úskok pana Spěváka. Jiný pachatel by se schoval a chvěl obavami z dopadení, ale pan Spěvák vyměnil ustrašené obavy za možnost být vyšetřování vlastního skutku co nejdříve. Kromě toho správně odhadl, že uprostřed vyšetřovatelského týmu ho jako pachatele nikdo hledat nebude.

V temném stínu prkenné boudy pohasly modré plamínky, z konvice se mohutně zapářilo, a Kroucký pospíchal pro objednanou kávu. Vrátil se a řekl:

„Tady to máte, paní Foglová. Vidíte, ani kapičku jsem nevyžil. Paní Adámková vám posílá oplatku. Čím ještě posloužím?“

Tohle prostě nebyl on. Olivu ta nečekaná srdečnost zmátla. Jen stroze poděkovala a sáhla do lodenové brašny pro cigarety. Kroucký pohotově přisunul z popelníků různých stupňů otlučenosti jeden právě vhodný pro členku vážené chatové osady. Otázal se:

„Ani se nedivíte, co tu dělám?“

„Ne. Nejspíš třídíte výpovědi svědků podle věrohodnosti.“

Kroucký nepochopil břitkou poznámku, naopak ji vzal vážně a Olivě odpověděl:

„S tím nemám problém. Výpovědi svědků jsou ověřené. Rodina je mimo podezření. Adámková má na čas činu alibi. Byla v Poříčí u zubaře, zhruba od osmi hodin ji viděla plná čekárna. Vrátila se v poledne, a to už manžela ve stánku nenašla. Ale víte, proč tu jsem? Včera během dne, když tady ve stánku měla paní plno práce, někdo násilně vniknul do chaty, kde Adámkovi přes léto bydlí. Násilně - no, ten jejich zámeček... Pachatel nic neodnesl, ale zotvíral šuplíky a přeházel nádobí. Dnes v noci se dostal do stánku. Zase všechno prohledal a přeházel. Adámková nás nechala zavolat. Říká, že se nic neztratilo. Ona toho moc ve stánku nemá. Co se nakoupí, to se prodá, a tržbu si paní hlídá. Kdo ví, co pachatel hledal. Domnívám se, že ty peníze, těch pět tisíc, co měl Adámek u sebe, když se stal obětí.“

Oliva zvedla hlavu. Taková vyšetřovací důvěrnost by se neměla pronášet před panem Spěvákem, ale když ho Kroucký považuje za svou pravou ruku...

Pan Spěvák se nepřestal usmívat.

Zatímco Vacínek rejdlil pod stolem a očichával trsátko, které tady včera večer rozlomily prsty vonící po buřtech, a zatímco se Olivě rozpouštěl v kávě cukr a vůně cigarety se mísila až s otravně silnou vůní grilu, Kroucký spustil, jakoby trpěl samomluvou, s pohledem před sebe:

„Ještě tak dva tři dny, a chataři se nás zbaví. Jenom mě mrzí, že o vražedné zbraň nevíme nic. Soudní lékař mi tady do spisů napsal: dlouhý špičatý plochý zřejmě kovový hrot uprostřed s hranou! Tak toho moc nevím. Zbraň se ještě nenašla. Ale to je otázka času, já si ji najdu.“

Olivě zachovala důstojné mlčení. Mlčely i nůžky v lodenové brašně. Kroucký chvíli pozoroval její chladnou tvář a pak pokračoval:

„Naštěstí tu mám pana Spěváka, jak jsem už říkal, byl poslední, kdo viděl Adámka živého.“

Pan Spěvák potvrzoval Krouckého slova a přes stůl Olivu oslovil:

„My jsme se s paní tady asi nikdy nepotkali, já chodívám do krčmy hned po otevření, na desátou. Dám si kávičku a čekám, až stánkař přiveze noviny, abych si je v klidu přečetl jako první, než se přihnou další štamgasti. Ten den to bylo stejné jako jindy, jenom Adámková chyběla. Přišel jsem na desátou, stánkař zrovna přijel na motorce, uložil motorku, postavil vodu na vařič a hodil mi noviny. Za chvíli mi kávičku sám přinesl, dal jsem mu peníze, četl jsem si a nevnímal, co se kolem děje. Najednou byl stánkař pryč. Ani nevím, jestli odešel a jakým směrem. Zvedl jsem hlavu od novin, a nikdo tu nebyl.“

Byla to jen vteřinka. Jen na malinkou vteřinku se jejich oči nad stolem setkaly, a pan Spěvák pochopil, že tady bude muset našlapovat opatrně. To už věděl, kdo je tahle dáma a čím se živí. Probudit v Olivě zájem by mu neprospělo. Ale na ústup bylo pozdě, zájem byl probuzen. Oliva se ho zeptala:

„Zahlédl jste jak přijela motorka?“

„Neviděl jsem přes keře. Slyšel jsem motor.“

„Takže nemůžete říct, jestli s Adámkem přijel někdo cizí?“ ptala se Oliva.

Kroucký se shovívavě pousmál, a ani pan Spěvák nešetřil shovívavostí, když odvětil:

„Krčmář vozí pečivo a noviny ve velikém batohu na zádech. Za ním nemohl při jízdě sedět někdo další.“

„Pokud ten další jezdec si batoh nevzal na záda sám. To by s Adámekem mohl přijet na motorce a později ho napadnout uvnitř ve stánku,“ řekla Oliva.

Kroucký se na Olivu podíval pohledem: vy mi to zase zamotáváte, paní Foglová. Že jsem vám to kafe kupoval...

Ale pan Spěvák opatrně řekl:

„K tomu vám víc nepovím. Měl jsem pocit, že jsem v celý krčmě sám, ale nepřemýšlel jsem o tom.“

Oliva začala naléhat:

„Musel tu být někdo třetí. Protože je divné, že by stánkař nechal stánek otevřený, odešel na záhadnou schůzku do skal, řekněme na dvě tři hodiny, a nikoho nepožádal, aby mu stánek pohlídal. Mohl také zavřít okenice, vyvěsit cedulku ZAVŘENO a odejít. Ale to neudělal.“

Kroucký seděl trpělivě, jeho shovívavost pracovala na plné obrátky. K dámám jako je Oliva je třeba být zdvořilý, a o to se kapitán snažil, zvláště když Oliva si nemohla pomoci a vyzvídala dál. Změnila téma:

„Řeknete mi, kolik bylo hodin, když jste odešel?“

„Asi před jedenáctou,“ odpověděl pan Spěvák. „Pobýt si hodinku v krčmě a jít pak něco dělat, to je moje.“

„Nepřipadal vám Adámek rozčilený, nebo že někoho očekává? Víte, když jste zvyklý pobývat tady tak často, jistě byste rozpoznal jiné chování ...“

Pan Spěvák krčil rameny.

„Jak už jsem říkal, byl to den jako jiné dny, přijel na motorce s přívěsem, připravil mi turka místo své ženy, hodil mi noviny a šel vyložit zboží.“

Pak Oliva řekla něco, co přimělo Krouckého, aby zpozorněl:

„Jistě řídil motorku tak brzy po ránu ve správném obutí a oblečení. Nevšiml jste si, pane Spěváku, kdy se převlékl a nazul volnější sandály? Předtím, než vám přinesl kávu a noviny, nebo až potom?“

Rovněž pan Spěvák vypadal překvapeně a chvíli byl podezřele tiše. Načež odmítavě zavrtěl hlavou. Kroucký se na Olivu podíval zklamaně, jakoby chtěl říct: nezlobte mě pořád, paní Foglová, s těma botama. Nebo vás zase pošlu do té vaší *První hlídky*!

Ale Oliva na Spěváka naléhala:

„Musel jste přece vidět, jak byl oblečený, když před vás ty noviny dával.“

„Já jsem se nedíval,“ řekl rychle pan Spěvák. A opatrně připojil: „Proč myslíte, že je to důležité?“

„Na rozdíl od úředního vyšetřování se domnívám,“ Oliva se jen lehounce pousmála, „že někdo zaútočil na Adámka hned po vašem odchodu a pak ho nějakým zatím nezjištěným způsobem přepravil na místo nálezu. Nejde jen o to, že si do skalnatého terénu obul domácí sandály, ale na podrážkách chyběly stopy po blátě nebo písku.“

Pan Spěvák chtěl namítnout, že Adámek kráčel lesem opatrně. Ale Olivu nezastavil. Teď už mluvila ke Krouckému bez obalu:

„Možná vám, pane kapitáne, připadá otázka, kdy se Adámek převlékl, zbytečná, ale nejspíš by pomohla vyřešit celý případ. Kdyby s ním přijel

ještě někdo jiný, kterému se chystal předat peníze, určitě by se před ním nesvlékal, nešel by vařit vodu na kávu tady pro pana Spěváka a neukládal by peníze do rybářské vesty. Je tedy jisté, že Adámek měl s útočnickem schůzku tady ve stánku, a jeho tělo bylo přemístěno do roklinky. Útočník se z nějakého důvodu nedozvěděl, že Adámek má peníze připravené v kapse.“

Kroucký jí skočil do řeči, jak byl nedočkavý trochu popíchnout:

„Přiznejte se, paní Foglová, že vás ten případ zajímá? Ale mýlíte se. Nevíte, že jsme ve vyšetřování pokročili. Parta z pražské hospody, kde byl Adámek v zimě zaměstnán a měl všelijaké kšefty, se vydala náhodou v osudný den na skupinový výlet do skalního města. Kdokoli z nich si mohl dát s Adámekem schůzku ve skalách. Postupně si skládám obrázek o jejich pohybu, a za pár dní budu mít pachatele. Stopy vedou do Nuslí. Je to vyřešeno, paní Foglová.“

Kapitánova slova připomněla Olivě potupný cejch nevěrohodného svědka. Dala najevo, že končí s debatou, beze slov dopila kávu, vstala a sbírala si věci.

„Musím už jít, děkuji za pohoštění,“ řekla ke Krouckému. „Ještě chci do stánku vrátit tohle. Našly se u nás v osadě.“

Sáhla do brašny pro vražednické nůžky a položila je na stůl vedle popelníku, aby byly po ruce, až si bude brát batoh, brašnu a vodítko.

Kapitán Kroucký se po nůžkách podíval, ale ani náznak, že by ho napadla nějaká myšlenka.

Pan Spěvák se přestal usmívat.

Možná postřehl, že na něj nůžky škodolibě zamrkaly. Dobře tušily, že patolog při pitvě nebožtíka Adámka pronesl: „Kdyby útočný předmět mířil špicí jen o milimetr vedle, ten člověk by v pohodě přežil. O jediný milimetr! Tomu se říká vzdálenost mezi být či nebýt.“ Patolog byl romantik, ale vražednické nůžky myslely prakticky. Tehdy, když šermováním před obličejem krčmář Adámek ponoukal pana Spěváka k neuváženému činu, s potěšením využily pohyb pana Spěváka, aby se krčmářovi podívaly do lebky a se vší ostrostí mu vyčetly špatné zacházení. Neurvalec Adámek používal noblesní krejčovské nůžky jako nástroj na uvolňování šroubků, jako dláto na dřevo, případně jako kladívko na přitloukání plakátků country večerů. Dokonce s nimi rýpal mastnotu z grilu! To bylo nepřijatelné.

Kroucký vychutnával převahu vítěze a loučil se přívětivými slovy: „Nejspíš se už nepotkáme, paní Foglová, užijte si zbytek léta.“

Oliva přikývla, vzala tlumok, brašnu, vodítko s Vacínkem, nůžky a hrnek od kávy, a proplétala se mezi stoly ke stánku.

Pan Spěvák za ní hleděl a zdálo se, že k jisté myšlence nemá daleko.

Na vyšlapaném plácku pod westernově zdviženou okenicí bylo prázdné, poledne minulo, a hladovci byli obslouženi. Slunce pozdního léta svítilo do boudy a jilmovými větvemi promítalo mihotavé stíny na

police s alkoholem. Nastal čas útulného spočinutí po obědě, kdy se u stolů mlčí, popíjí káva, nebo volně a pomalu hovoří o počasí.

Adámková pobývala vzadu v boudě se dvěma muži z kriminálky, ale jakmile zahlédla přicházet Olivu, pospíchala k pokladně. Ve tváři si udržovala výraz uštvané servírky, a kolem šíje měla na znamení smutku ovinutou černou šifonovou šálu. Naopak z nesmuteční marnivosti ji vinilo čerstvé přebarvení vlasů, rudě zářící s oranžovým pruhem, a pestrá tunika s potiskem mořských hvězdic. Výstřednost krčmářky vhodně doplňovala podobu krčmy U Přístavu jako válečným loďstvem depotaného pirátského škuneru chvíli před potopením.

Oliva položila hrneček na plechový táč pro použité nádobí a natočila ho tak, aby Adámková zahlédla, že vrací i lžičku. Dostat turka do hrnku, k tomu lžičku a vlastní cukříky, je v krčmě U Přístavu výsada pro šerify, hudebníky a chatařské celebrity. Oliva kdysi na doporučení chatařů Adámkové „zkoukla“ nájemní smlouvu s lesním podnikem, a stala se tak celebritou z vděčnosti. Adámková jí proto přidělovala bucláček s logem místního pivovaru a hliníkovou lžičku, zatímco ostatní hosté se musí spokojit s krystalem ve společné cukřence, nabíraným lžičkou připevněnou k pultu splachovacím řetízkem. Tureckou nebo instantní kávu tito nevýznamní lidé fasují do kelímku.

Adámková řekla:

„Hned jsem si všimla, že kafe bylo pro vás. Ten člověk si vás nějak předchází.“

Kývla hlavou směrem ke stolu, kde stále seděl Kroucký s panem Spěvákem. Ještě dodala:

„Dlouho jsem vás neviděla, paní Foglová.“

Oliva pronesla omluvná slova, vyjádřila Adámkové lítost nad tím, co ji potkalo, a Adámková si hřbetem ruky otřela oči. Za soucit poděkovala a řekla:

„Že jste se tak sešli - ten důchodce byl poslední, kdo zastal muže živého, a vy jste byla první, kdo ho viděl... v tom stavu.“

Znovu si otřela oči navyklým pohybem, jako by stírala neviditelnou slzu, a pokračovala:

„Já vím, že jste muže našla. Nahoře ve skalách. Říkal to tamten.“

Adámková znovu kývla k tomu stolu.

Oliva se zeptala:

„Vy jste přece manžela znala nejlíp. Nemáte tušení, kdo mu takovou hroznou věc mohl udělat?“

„Víte, paní Foglová, co jsem muže přivedla z Prahy sem na osady, každý den se snažil lidi něčím naštvat. Měl už takovou nešťastnou povahu. Varovala jsem ho, že chataři jsou samý kovboj a že si to nenechají líbit, ale on se poškleboval ještě víc. Ale tamten říká,“ znovu kývla směrem ke stolu Krouckého, „že ho zabili chlapi z pražské hospody. Že přijeli do skal na výlet. Z toho nejsem moudrá. Viktor se v lese nevyznal. Jak si mohl dát schůzku v Lovčích dolech? Vždyť ani nevěděl, k čemu jsou turistické značky. Jak by cizímu popsal cestu do těch roklí? A od otevřeného stánku by nikdy neodešel. Pověděla jsem to tamtomu,“ Adámková počtvrté kývla bradou ke Krouckému, „ale on mě odbyl, že muži mívají před manželkami tajemství.“

Adámková si otřela oči, tentokrát použila kapesník. Mluvila dál:

„Chudák Viktor. Ráno mě na motorce odvezl do města k zubaři, abych nemusela běžet přes louky, a mohla jsem být v čekárně před osmou. Viděla jsem ho naposledy.“

„To se vydal na nákup hodně brzy,“ řekla Oliva.

„Bylo to brzy,“ souhlasila krčmářka. „Jindy jezdí na devátou a vrací se v deset, když otevíráme stánek.“

„Takže přijel s nákupem o hodinu dřív, než obvykle,“ řekla Oliva. „Ale ten pán, co tamhle sedí u stolu s vyšetřovatelem, vypověděl, že na motorce přijel v deset hodin.“

„Ale paní Foglová, co by muž v Poříčí dělal tak brzy po ránu, hospody zavřený, nakoupil a hurá domů. Kdepak až v deset hodin, vždyť musel všechno připravit a otevřít krám beze mě!“

Adámková se přes pult naklonila blíž k Olivě a tiše vykládala:

„Víte, že mi někdo včera vyloupil chatu? A dneska v noci stánek. Nic se neztratilo, ale zavolala jsem tamtoho,“ Adámková znovu kývla směrem ke Krouckému. „Kriminálka přijela a celou chatu mi rozhrabali. A stánek taky. Že hledají stopy! Ale žádné nenašli. Bodejt' by našli - než přijeli, tak jsem v chatě i tady ve stánku uklidila, zametla a otřela police. Aby mě nepomluvili, že nedbám na hygienu.“

Oliva na ni hleděla rozšířenýma očima, jako by chtěla něco poznamenat k tomu úklidu, ale neřekla nic. Raději položila na pult vražednické nůžky a zeptala se:

„Paní Adámková, jsou to vaše nůžky? Tady na pultě jste přece měli podobné.“

„No jistě, ty jsou naše!“ zvolala Adámková. „Ale jsou světlejší a hezčí. Tyhle ornamenty byly zapatlané, ani to nešlo umýt. Sama jsem si říkala, kdo je asi ukrad, staré nůžky... Patřily k vybavení už tenkrát, když mi stánek předával správce polesí. Kde jste je našla?“

„Jedna dívka od nás z osady je odnesla omylem, tak je vracím.“

Adámková poděkovala a řekla:

„Začala jsem shánět náhradní, to víte, nůžky jsou potřeba. Museli jsme otvírat kečupky šmajdavými manikúrkami, a jedna ženská si je vrazila do palce. To bylo křiku! A krve po pultě. Položte je ke košíčku, prosím vás.“

Adámková si dlaněmi několikrát přejela paže, jakoby jí byla zima, naposledy kývla ke stolu Krouckého a řekla:

„Už aby tamti byli pryč. Aby to všechno skončilo. Co si dáte?“

Otázka nepatřila Olivě, ale partě zbloudilých cyklistů, kteří opřeli horská kola s karbonovými rámy o tavalníkový plot a sundávali barvami hýřící brýle a helmy. Obklopili Olivu, a zaraženě prohlíželi denní nabídku: KÁVA, ČAJ, GROG, VÍNEČKO, DŽUS, CIGARETY, LÍZÁTKA, CUKRÁTKA, TATRANKY, a posléze i stálý jídelní lístek OPEČ BUŘT PIVKO. Tihle cyklisté, přivyklí náročným stravě aktivních sportovců, netušili, že zabloudili opravdu tragicky. Z krčmy U Přístavu mohou i přes výtečné schopnosti horských kol vyrazit kupředu jen pěšky. Vlevo břeh řeky, vpravo neprůjezdné údolí Horního potoka, a před nimi strmý hřeben Zdenčiny skály, kam kromě žluté značky cestičky nevedou. Ale když si objednájí grilované klobásy, nebudou se vracet do ubytování v Lázeňských domech hladoví.

Oliva se vymanila z hloučku cyklistů, popošla za cukrovinkový etážér, a jak si Adámková přála, odložila vražednické nůžky na pult ke slaměnému košíčku. Nůžky se slastně přimkly k pultové desce. Byly doma! Tady spočívaly nejraději. Odtud je zvedaly něžné ručky výletnických slečinek, aby nastřihly dochucovací kapsičky, a nůžky je za dívčí něžnost odměnily rozverným cáknutím kečupu na tričko.

Po vrácení nůžek na pult v krčmě U Přístavu se Oliva mohla znovu vydat na výlet. Ale zvědavost jí nedovolila odejít. Jak si Adámek běžně počínal, když přivezl nákup a z „motorkového“ se převlékal do „stánkového“? Na tohle myslela, a pobízel ji vzdor vůči Krouckému. Pro něho "převlékací" informace neměla význam. Olivě stačí vyčkat, až ve stánku bude volněji, a s Adámkovou znovu promluvit. Taktně a soucitně, s ohledem na city čerstvé vdovy.

Vacínek se motal kolem nohou své paní, zabíhal až za pult do průchodu ke grilu, odkud to tak vonělo, ale nakonec se schoulil pod stoleček, odkud si hosté berou výtisky deníku „Radostný venkov“ na čtení ke stolům. Vacínkův útulek se Olivě nelíbil. Adámková při úklidu rejčila koštětem nedbale, v pavučinách a prachu tam uvízly nejenom naváté jilmové listí, ale i zmačkané výstřižky z novin. Oliva je posbírala. Snad z vrozeného smyslu pro pořádek, snad pro pomoc vdově, když krčma má být zametená a prach utřený.

Byly to nevyplněné křížovky z luštitelské rubriky „Radostného venkova“. Křížovky měly v rámečku den vydání, aby luštitelé mohli tajenky odeslat do redakce pro případnou výhru. Jedna křížovka pocházela ze dne, kdy se Adámek důvěrně seznámil s vražednickými

nůžkami, a další otiskly noviny před onou událostí. Oliva výstřižky prohlížela, ale nic pozoruhodného z nich nevyčetla.

Ozval se za ní mužský hlas:

„Copak jste objevila?“

Byl to pan Spěvák.

Oliva se otočila.

„Podívejte, někdo vystříhal prázdné křížovky. Potom výstřižky zmačkal a zahodil. Zlomyslná schválnost, co myslíte? Všiml jste si toho? Říkal jste, že čtete noviny jako první host.“

„Máte pravdu, dostávám „Radostný venkov“ do ruky první,“ souhlasil pan Spěvák, „Ale o tomhle nic nevím. Víte co, paní Foglová? Ne-trapte se tím. Vezmu si je.“

Než se Oliva nadála, zmuchlané papírky zmizely v dlani pana Spěváka. Oliva chtěla něco poznamenat, ale výstřižky musely jít stranou. Zaslechla totiž Adámkovou, jak naléhavě volá:

„Paní Foglová, tamhle vás někdo shání!“

Adámková zrovna přebírala od cyklistů peníze (z nabídky stánku si nakonec vybrali jen nealkoholické nápoje), a přitom druhou rukou ukazovala k tavníkovému plotu. Kolem vchodu pobíhala básnířka Karen, a pátrala po Olivě zmatenými výkřiky:

„Paní Foglová, jste tady?“

Sešly se na udupaném plácku. Karen byla na pokraji zhroucení. Skoro padla Olivě do náruče a drkotala:

„Musím s vámi mluvit. Běžím až z Chlumu. Musím si sednout.“

Pomalu míjel čas vymezený na poobědovou kávu. Lavice byly obsazené jen řídce, a po sklizených stolech, ještě před hodinou zavalených tácky, kelímky a popelníky, se volně pohybovaly dlouhé stíny jilmových větví.

Oliva shodila tlumok, poskládala věci na okraj jedné z lavic poblíž stánku a pomohla mladé ženě se posadit. Karen se schoulila do předklonu, dýchala překotně a chvěla se vyčerpáním. Černě podmalované oči se jí nešťastně rozpíjely v slzách.

„Co se stalo?“ naléhala Oliva.

„Chce se mi omdlít,“ kvílela Karen. „Strašně mi buší srdce.“

A opakovala:

„Běžím za vámi až z Chlumu.“

Pokud Karen opravdu od Kotíkova srubu až do krčmy U Přístavu běžela, byl to nadlidský výkon. Měla oblečenou širokou sukni kolem kolen staženou ve stylu aladínek, rafinovaně sešitou, umožňující jen gejšovské krůčky. Pro pohyb v přírodě nemožné. Zároveň její chodidla musela pod zašňůrkovanými tlapkami s tenkou podrážkou cítit každé zrnko písku, o oblázcích nemluvě. K běžeckému výkonu přidejme, že srdce a plíce bohémské básnířky byly k pohybu trénovány pouze vyseďváním v poříčské čajovně.

Dramatický příchod Karen neunikl pozornosti stánkové obsluhy. Adámková na dálku zkušeně vyhodnotila její bledost, vyběhla zpopulturně s naléhavou otázkou:

„Je tu někdo doktor?“

Nad jedním stolem se zatřepala zdvižená ruka.

„Tady! Fousek je doktor!“

Adámková tam ukázala a důrazně odpověděla:

„Ten ne!“

Snaživá ruka klesla dolů, a ozval se tam smích.

Adámková přisedla na lavici vedle Karen a zahleděla se jí do tváře.

„Jste celá zelená,“ řekla. „Škoda, že tu není nějaký zdravotník. Když někoho zavoláme, přijede za celou věčnost.“

„Ale ten pán se hlásil,“ připomněla Oliva.

Adámková udělala obličej.

„To je známá firma. To by se mu líbilo, rozepínat halenky a pohmatem zkoumat, jestli mladým ženským tluče srdíčko.“

„Ten pán není doktor?“

„Ale je. Přes brouky a hmyz.“

Adámková se ještě jednou zkoumavě podívala na Karen, a zavolala do stánku:

„Františku! Přines slečně minerálku!“

Za chvíli Karen dostala třetinkovou láhev a kelímek, poděkovala a na starostlivou otázku Adámkové přisvědčila, že se cítí lépe. Adámková s ulehčením vstala, aby se vrátila za pult. Oliva ji zadržela a otočila se k modelce s otázkou, co měla k obědu.

„Ještě nic. Ale snídala jsem máslové sušenky,“ odpověděla Karen.

„Sušenky na celý den? Není divu, že je vám špatně,“ řekla Oliva, a než Adámková odešla zpátky k pultu, objednala pro Karen něco lehkého k jídlu.

Teď už se modelka mohla nadechnout a promluvit.

„Paní Foglová - ty nůžky - prý jste je chtěla vrátit sem do stánku - tak jsem při-běhla za vámi - abyste to nedělala. Nejsou moje, dal mi je do úschovy jeden známý. Že je nemůže mít u sebe, protože to by byl malér, jde o kriminál, kdyby je u něj našli, ale že ten starý krám má cenu pěti tisíc. Schovala jsem nůžky za obraz, ale Kotík se zlobil, že jsem obraz pověsila obráceně. Já ty nůžky musím mít!“

„Ale paní ze stánku, co tu teď byla, je poznala!“

„To není možné,“ kvílela Karen. „To jsou moje nůžky!“

„Tak dobře,“ souhlasila Oliva, „vysvětlíme ve stánku, že nůžky patří vám. Ostatně si paní nebyla jistá, jestli to jsou ty samé. Odnese si je, Karen, nebojte se.“

Modelka odměnila Olivu vděčným pohledem.

Krátce potom Adámková přinesla na tácku ohřátý dietní párek a krajíčky chleba. Ze soucitu přidala krajíček zadarmo. Oliva sáhla do lode-nové brašny pro peněženku a řekla:

„Paní Adámková, musím přiznat, že jsem se spletla. S těmi nůžkami. Nejsou odsud, ale patří téhle slečně. Těm vašim se jen podobají. Může si je slečna vzít zpátky?“

Adámková se nebránila.

„Proč ne? Ale jak jste ty nůžky položila na pult, hned se ztratily. Ani nevím, kdo se tam motal. Už je zase někdo ukrad.“

To bylo nepříjemné překvapení.

„Někdo je odnesl? Už podruhé?“ nevěřila Oliva.

„Je to tak. Budu muset vyndat ze šuplíku ty manikýrky. Aby si je zase nějaké nemehlo vrazilo do ruky. Tak to máme minerálku, párek a chleba. Dáte mi pětáctyřicet korun, paní Foglová.“

„Kůrka mě zabije.“ hlesla Karen.

Docent Jeřábek sestupoval strmou pěšinkou k *První hlídce* a v náruči opatroval láhev červeného vína. S potěšením vnímal náladu pátečního podvečera, v němž se pod vysokou skalní stěnou bývalého hrádku rozléhalo ladění kytar, skřípavé otevírání těžkých okenic, vrzání vozíčků na vodu, a pozdravování osadníků, kteří přicházeli od vlaku. Někdo nahoře na kopci hlasitě zavolal: „Ahóóój, osado!“ a odpověděl mu radostný řev.

Zapadající slunce nápaditě malovalo na prosklenou stěnu *První hlídky* červánkové tvary bílých obláčků, ale Oliva Foglová, i když postávala venku u zábradlí před chatou a hleděla do údolí, páteční romantiku nevnímala. Ve tváři měla urputný výraz. Ten výraz, který osadníci znali a kdykoli mohli, rádi se mu vyhnuli.

Oliva se ohlédla, když zaslechla ve svahu kroky docenta Jeřábka. Natěšený Vacínek vyskočil z pelíšku u dveří a na bílých nožkách mu běžel vstříc. Docent Jeřábek obešel růžový keř na rohu chaty a stanul na plácku pod pokroucenou borovicí. Láhev s vínem postavil na venkovní stůl.

„Co tě trápí, Olivo?“ otázal se. „Zíráš do kraje jako bojovnice Vlasta z palisád vyšehradských.“

Oliva chvílku mlčela, a pak odpověděla:

„Ten nález dvou zabitých v Lovčí rokli. Kriminalisté mé výpovědi nevěřili. Měli pravdu.“ S hořkostí v hlase dodala: „Kapitán Kroucký moje svědectví dobře odhadl. Nebylo věrohodné.“

Docent se podivil.

„Přepadl tě špatný rozmar? Myši sežraly cukr, nebo zvlhly sirky?“

Oliva odmítavě zavrtěla hlavou a opakovala:

„Jsem nevěrohodný svědek, ovlivněný psychickým otřesem. Poskytla jsem policii zkreslené informace. To je neodpustitelné. Neměla jsem podlehnout emocím jenom proto, že venku číhal pachatel s lopatou.“

Tohle bylo na Jeřábka příliš.

„Co tě popadá, Olivo? Podlehnout emocím! Co je to za nové revoluční názory?“

Oliva mluvila dál, ale s postupným vysvětlováním se provinilá hořkost z jejího hlasu vytrácela:

„Jak jsem si mohla myslet, že by Vacínek stáhl botu z nohy nebožtíka! I když z čerstvého nebožtíka. Vacínek by to jistě neudělal, má k lidem citlivou povahu. Přiznávám, že jsem vnitřně přijala nepravdivou představu dvou obětí zločinu. Totiž - dnes se ukázalo, že ten horolezec, co se válel ve skalní díře na zemi vedle mrtvého Adámka, byl živý!“

Jeřábek byl u Olivy zvyklý na ledacos, ale tohle bylo nečekané.

„Živý?“ podivil se. „V bezvědomí?“

„Ne. Byl živý až moc. Ale já si zjistím, proč mě oklamal předstíráním solidarity se zabitým Adámkem.“

Jeřábek se zmohl na poznámku:

„Co Bezdušek od kombajnu? Ten přece ví, jak to s tím horolezcem bylo.“

Tohle Oliva rovnou odmítla. Pro svou lopatovou výstřednost nemohl být Bezdušek jako svědek spolehlivý.

S konečnou platností rozhodla:

„Jsem úředně potvrzený, a teď i důkazně prokázaný nevěrohodný svědek. Sdělila jsem policii zavádějící informace. Měla jsem o tom nálezu pochybovat. Považovat pana Bezduška za pachatele jen proto, že nosí polní náradí jako husitský bojovník, byla chyba. Moje neodpustitelná chyba.“

Načež s důstojně vzpřímenou hlavou odešla uvařit kávu. Jeřábek za ní volal:

„Olivo, a jak tě napadlo, že by Vacínek nestál o posmrtnou botu?“

Oliva neodpověděla. Otáčela kličkou vařiče. Ale když káva zavoněla na stole, a v údolí se zabělala podvečerní mlha, dozvěděl se docent Jeřábek podrobnosti.

Bylo to prosté, a mohla za to Karen. Objevila se u *První hlídky* brzy po události v krčmě U Přístavu. Využívat sousedských známostí jí bylo souzeno. Chodila si půjčovat všechno možné, mýdlo, cukr, ručník, špagety, zrcátko... V brokátové tašce, kterou si přinesla z Poříčí, neměla nic praktického, jen pár kousků bohémského oblečení, psací potřeby,

sbírku básní a korálkovou bižuterii. Oliva jí z chaty přinesla o co žádala, a využila její návštěvy k otázce:

„Víte, Karen, nemohu se zbavit dojmu, že přítomnost dvou stejných starožitných nůžek na jednom místě je příliš velká náhoda. Říkala jste, že vaše nůžky vám svěřil kamarád. Není možné, aby právě on je odnesl z krčmy, když se ztratily poprvé, a nějakým způsobem je chtěl využít k vydírání a získání peněz?“

„To nevím,“ přiznala modelka.

„Kdy vám ty nůžky do úschovy předal?“

„Teďka někdy.“

„Teďka někdy,“ opakovala Oliva. „Třeba před pár dny?“

„Tak nějak,“ připustila Karen.

Oliva stočila pohled dolů na sandálové tlapky, které měla Karen vyšněrované růžovými krajkovými šňůrkami po antickém způsobu vysoko nad kotníky. Oliva si všimla těch šňůrek už v krčmě U Přístavu, když modelka obědvala dietní párek a minerálku.

„Karen, můžete mi říct - ty tkaničky jsou krajkové?“

„Ne, jsou drhané,“ odpověděla Karen.

„Prodávají se v Poříčí? V textilní galanterii?“

Karen se zasmála.

„Drhala jsem je sama. Já si občas něco udrhám. Líbí se vám růžová?“

„Už jsem takovou viděla,“ řekla Oliva. „Nedávala jste někomu kousek té drhané růžové šňůrky na nastavení tkaničky v botě?“

„Kamarádovi jsem je dala,“ souhlasila Karen. „Přetrhla se mu tkanička v lezečce, tak si uřízl kousek ode mne.“

„To byl ten kamarád, co vám do úschovy svěřil nůžky?“

Karen přisvědčila.

„To byl Kůrka. Ale my nejsme kamarádi - my spolu chodíme, když zrovna s nikým nechodíme.“

„Jak tomu mám rozumět?“ podivila se Oliva.

„No, jednoduše,“ řekla Karen.

Dole v údolí po lesní cestě kolem pramene Jordánky procházela rodina s více dětmi a bylo tam hodně křiku. Oliva otočila hlavu, jakoby dětský výskot poslouchala, ale bylo vidět, že přemýšlí. Potom požádala:

„Potřebovala bych s panem Kůrkou mluvit. Souvisí to s kriminálním vyšetřováním. Můžete mi prozradit, kde ho najdu?“

„Kůrka se nedá najít,“ odpověděla Karen. „Sám se objeví, když se mu to hodí. Ale bojí se toho maléru, jak jsem vám říkala, tak se tajně schoval ve skalách.“

„Schůzku mi domluvit nemůžete?“

„Nevím, kde přespává, a nevím, jak poslat zprávu. Když jsem teď u Kotíka, tak spolu nechodíme.“

Nemělo smysl se dál vyptávat.

Když Oliva v pátečním podvečeru nad sklenkou červeného vína dovyprávěla příběh růžových šňůrek, přidala rozhodnutí, že si na Kůrku dojde a řádně mu vyčiní. Zeptá se ho na to nejdůležitější. Totiž jestli zabil Adámka.

Docentovi se to nelíbilo.

„Olivo, takové setkání je nebezpečné. Kdo jednou zabil, získal cvik, a zkusí to podruhé. Nech kriminálku, ať si poradí. Připrav novou svě-

deckou výpověď! To ti vyšetřovatel nemůže zazlívát. Jak se hodláš toho horolezce zeptat, proč předváděl nebožtíka, když jeho pobyt je neznámý? Mohl si zalézt kamkoli do skal.“

„Jeden člověk o něm ví. Ten mi pomůže.“

Docent zpozorněl.

„Koho máš na mysli?“

Oliva mlčela, protože tušila, že odpovědí docenta nepotěší.

Jeřábek tedy promluvil sám:

„Uklidni mě a řekni, že nemáš na mysli toho chlápka, co mu říkají *správce skal*. Když se lezcům uvolní kruh ve stěně, tak jdou za ním, a on to spraví. Když si ve spáře poraní prst, tak on jim ho zafačuje. Nosí ušmudlané papíry vyválené po hospodách se seznamem věží a každému řekne, která je která, a poradí kudy lézt. Nepamatuju se, jak se ten chlap jmenuje, ale jeho příjmení má něco společného s pivem.“

„Jmenuje se Šenberk,“ doplnila Oliva. „Eda Šenberk.“

Jeřábek zavzdychal a nalil si další sklenici.

„No, ty to musíš vědět, když je to tvůj ctitel.“

Chvíli seděli tiše, a začalo se stmívat. Větrík rozkýval vršky borovic nad střechami srubů, pod nimi sem tam zasvítla okénka do tmy. Nahoře na kopci u *Mexické hranice* vzplanul oheň a zabrnkaly kytary.

Docent Jeřábek pozvedl láhev, aby zjistil kolik vína zbývá, a dolil do sklenic. Začal mluvit:

„S ním by sis neměla nic začínat, Olivo. Víš, jak moc touží pojmout tě za manželku.“

„Asi tak, jako touží po skále, kterou ještě nezdolal,“ namítla Oliva.

„On to myslí vážně. Jednou, jak jsi musela narychlo odjet do Prahy, jsme mu z legrace namluvili, že bys byla se svatbou svolná, ale že ti to šerif nedovolí. Ten šílenec se támhle po stěně Chlumu spustil na laně, visel tam za jednu nohu a ječel: „Šerife, dovol mi vzít si Olivu za ženu!“ Zezdola na něj Harry střílel šípy, aby se polekal a slezl dolů. Nakonec jsme ho sundali a odvěkli do Lesního baru. Tam jsme se zřídili natolik, že jsme nebyli schopni vyjít k nám na kopec a museli jsme zůstat na vodáckém tábořišti. Šenberk táhnul z Lesního baru na nádraží. Že prý když má vlak po ruce, zajede si do Saska vylézt pár sedmiček. Aby zapomněl na to zklamání.“

Jeřábek se na chvíli odmlčel. Ponořil se do vzpomínek hlouběji, a pak dojatým hlasem vyprávěl:

„Na vodáckém tábořišti jsme strávili dva dny a tři noci, než jsme nabrali sílu vydrápat se ke svým chatám. Bylo vedro, leželi jsme v písku na přístavišti, nohy nám chladily vlnky z řeky, a Střecha recitoval „*chtěl bych tě potkati v lukách*“. Kolem nás přistávali vodáci, šlapali po nás, lodě nám tahali přes hlavy a ukrutně nám nadávali. Když zapadlo slunce, zvedli jsme se od břehu a přestěhovali k vodáckému kiosku. Tam jsme se zřídili znovu. Když v noci zavřeli kiosek, tak jsme se odplazili ke stánku v letním kině. Tam měli ještě otevřeno. Tak to šlo pořád dokola. Dva dny a tři noci.“

Jeřábek se znovu odmlčel a pak s pohnutím řekl:

„Byly to nejkrásnější chvíle mého života. Ale prožívat bych je už nechtěl. Kam se díváš, Olivo?“

„Zdálo se mi, že pod verandou tvého srubu někdo chodí.“

Docent Jeřábek vstal a zahleděl se do ztemnělého svahu. Všude byl klid, kromě planoucího ohníčku u *Mexické hranice*.

„Možná jsi zahlédla ducha některé z mých manželek,“ zažertoval Jeřábek. „Ale všechny tři jsou naživu. Aspoň si to myslím.“

Nastala úplná tma, kopce vyrýsovaly černé obrysy na světlejším nebi, a v dálce za řekou se drobounce rozzářila pouliční světla Poříčí.

Jeřábek se zvedl k odchodu.

„Ještě si to, rozmysli, Olivo. Abys Šenberkovi nedala planou naději. Aby tě to pak nemrzelo.“

Oliva byla rozhodnuta.

„Musím mluvit s Kůrkou za každou cenu. Chci vědět, proč mě ošidil a válel se na zemi vedle Adámka. Nevěřím Karen, že by mi ho přivedla. Jistě ho bude varovat, aby se tu neukazoval. Bez cizí pomoci Kůrku nenajdu. Už jsem Šenberkovi vzkázala do turistického centra, aby se u mne zastavil. Hned, jak to bude možné.“

S tím se nedalo nic dělat.

„Dej znamení, až přijde,“ žádal docent. „Nerad bych se s ním setkal. Nerad bych slyšel to jeho: *hele, borče, půjdem na jedno?* Nechci, aby mě potupně vyhodili z Lesního baru pro opilost. Dobrou noc, Olivo.“

Když docent Jeřábek vystupoval nahoru k *Oklahomě*, oheň u *Mexické hranice* zkomíral, a bylo tam ticho. V lese na Chlumu houkla sova, a dole od řeky slabým hvízdnutím odpověděl noční vlak. Když docent Jeřábek odemykal srub, pospíchal stín, který Oliva zahlédla pod verandou, dole po dřevařské cestě. Nesl lopatu a taky mířil domů.

Zločiny v chatové osadě

Bajonet po Němcích

Detektivní povídky z chatařského prostředí zahájil příběh, v němž se poprvé představila Oliva Foglová a její bílý pejsek Vacínek. Na lesní cestě Oliva nalezne usmrceného stavebního dělníka, a hned je o namáhavé soupeření s kriminálním vyšetřovatelem Krouckým postaráno. (2012)

Mrtvý ve sklepení

Druhý příběh utvrdí čtenáře v naději, že hezké letní počasí v rekreační oblasti Poříčí jen tak nepomine. Bohužel, mrtvý ze sklepení má kolem hrdla utažený pásek z pánského koupacího pláště, a ačkoli to zní nepravděpodobně, stopy vedou do Staré osady... (2014)

Jednou se neprobudíš

Potřetí je nutné vyřešit kriminální případ v chatové osadě. Je tu prázdninové dobrodružství party studentek, lehkomyšlně zamotaných do sítě vražednické hry. Otázkou není, která z nich zemře, ale která přežije, a ztrátám nezabrání ani Oliva Foglová... (2016)

Všechny tři příběhy byly v roce 2016 vydány v nakladatelství Václav Vávra pod jednotným názvem „Bajonet po Němcích“.

Chlebiček s majonézou

Mrtvá stařenka z invalidního vozíku mezi balvany na říčním břehu, a podobně i manekýnka z letní módní slavnosti na stejném místě - jak přesvědčit kapitána Krouckého, že vrahem je někdo jiný, než osoba, která se ke zločinu obětavě hlásí? Úkol jako stvořený pro Olivu Foglovou... (čtení na pokračování na www.rodocapsa.cz)

Jaroslava Šálková

Srpnové bouřky

*detektivní příběh z tramsko-chatařského prostředí
s Olivou Foglovou*

Rok vydání: 2023

Počet stran: 116

Dvoudílný svazek

Více informací na webu:

www.rodocapsa.cz

e-mail: rodocapsa@seznam.cz

NEPRODEJNÉ